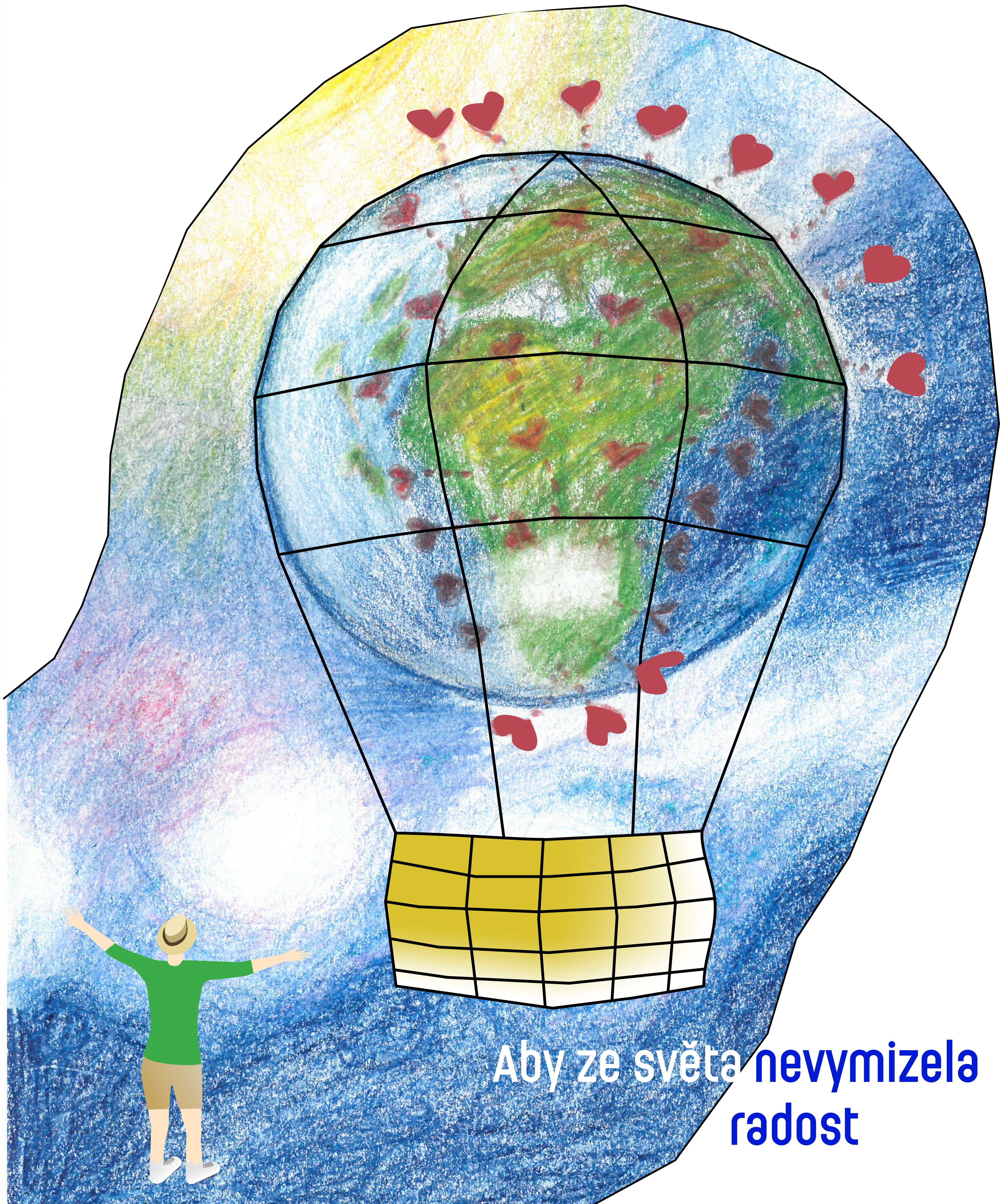

Almanach oceněných
prací literární soutěže
O poklad strýca Juráša
2021/2022

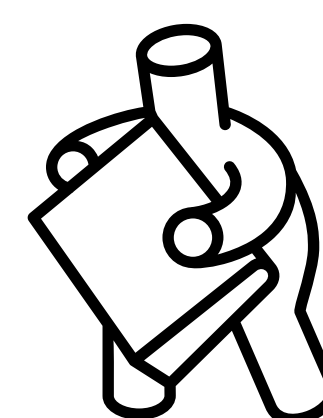

Aby ze světa nevytizela
radost

O poklad strýca Juráša

Almanach oceněných
prací městského kola
literární soutěže
2021/2022

Městská knihovna
Rožnov pod Radhoštěm

Aby ze světa nevymizela radost

Témata:

Moje hezká vzpomínka

Příběh o šťastné planetě

Velké překvapení

Jak vykouzlit úsměv na tváři

Obsah

1. – 3. třída

Próza

Marie Závacká, Magdalena Zajícová: Šťastná planeta	7
Rozálie Petřvalská, Ester Vlachová: Rozhovor s panem Cinou	8
Amálie Surá: Vesmír	9

Komiks

Martin Tetur, Maja Pekárková, Filip Kehler: Šťastná planeta	10
---	----

4. – 5. třída

Próza

Sára Posadová: Mimoszemšťan a já	12
Vendula Čápová: Deník	14
Alice Nejezchlebová: Šťastné kotě	19

Poezie

Agáta Vašková: Básně, které zahřejí	20
-------------------------------------	----

6. – 7. třída

Próza

Eliška Vrzalová: Má šťastná planeta	21
Jan Bartoš: Příběh o jedné šťastné planetě	22
Berenika Farníková: Cukrátková planeta	24

Poezie

Kristýna Brňovjáková: Radost	26
Adéla Janyšková: Překvapení	27
Adéla Janyšková: Radost	28
Johana Novotná: Lektvar a barvy	29
Barbora Šafferová: Šťastná planeta	30

Komiks

Linda Urdová: Příběh o jedné šťastné planetě	31
Barbora Váňová: Příběh o jedné šťastné planetě	35
Karolína Mikulová, Kristýna Krchová: Roztomilý dárek	38

8. – 9. třída

Próza

Eliška Šťastná: Jediný nešťastný	39
Matouš Simper: Šťastná vzpomínka	45
Lucie Nebuchlová: Štěstí, co jsi mi dala	47

Poezie

Viktorie Hrušková: Noc beze hvězd	51
Kristýna Hegarová: Radost	53
Nela Bělunková: Veselé cestování časem, Usměvavá znamínka, Ta nejlepší věc na světě	54

Komiks

Julie Cábová: Jak někomu vykouzlit úsměv na tváři	55
---	----

Aby ze světa nevymizela radost. Tak banální přání. Avšak dovolu mi podotknout, že je to přání, které je v tento okamžik (a vlastně, v kterýkoliv okamžik) velmi důležité. Ano, někdy mám pocit, že se radost vytratila i z života mého, osobního. Pod nánosy povinností, nicotných "důležitostí" a závažných okolností se zapomínám na svět a lidi okolo sebe usmívat, radovat se. Má rodina i letmí známí si toho všímají. Šednou ti vlasy a prohlubují se vrásky, říkají a samotnému mi dochází, že si přeji, abych byl na světě, šťastný.

Proto jsem uvítal, když téma tohoto Juráša, bylo zadáno tak, jak bylo zadáno. Nezapomínejte se radovat ze světa kolem sebe, z každého jediného okamžiku. A nenechte si radost odsávat upíry, kteří Vám budou s chápajícím pohledem přikyvovat.

Držíte v ruce almanach dětských prací, které jsou spojeny námětem radosti, která, mám pocit, se trochu ze světa vytrácí. Čtěte si v něm a radujte se. Třebas to bude fungovat.

Pavel Zajíc, ředitel knihovny

Šťastná planeta

1. místo v kategorii próza 1. – 3. třída

Marie Závacká, Magdaléna Zajícová

Byl jeden kosmonaut, který letěl na měsíc a najednou do něčeho narazil a po chvíli vylezl z rakety a zjistil, že tam jsou všichni šťastní, takže tu planetu pojmenoval Šťastná planeta. Potom se seznámil s občany a oni mu řekli, že tu nikdo nevelí, a kosmonaut jim vysvětlil, jak to funguje na naší zemi, a oni vykulili oči, tak se u vás žije. Vezmeš nás tam? A proč by né. A jste tam šťastní? Né, bohužel né. Ale to nevadí. Hurá! Pojedeme na zem. Ale máme problém, rozbila se raketa, tak ji opravíme, a opravili ji a pustili se do dyzajnů. A pak si vzpomněl na benzín. A poprosil je, jestli mají benzín, a oni se podivili a řekli. Co to je? A on začal vysvětlovat a až jim to vysvětlil, oni řekli, že jejich palivo mají kouzelné a tak se dostal na zem. Kosmonaut jim řekl, že by byl dobrý rozhovor, tak tam na to: Takže

Jak se máte?

No já se mám dobře.

A kde bydlíte?

Na cizí planetě.

Koho máte nejrači?

Pana profesora H. A. H. A. Xila

Co máte nejrači za jídlo?

Šaka mantoby.

A jak se jmenuješ?

Lagí Langogota.

Máte zvíře?

Ano mám, sovovlka, jmenuje se Lagon.

Umíte vařit?

Ne, ale umím Lagoně.

A žijete s někým?

Ano, s Lagonem, mým manželem.

Děkuju za rozhovor.

Rozhovor s pánem Cinou

2. místo v kategorii próza 1. – 3. třída

Rozálie Petřvalská, Ester Vlachová

Dobrý den, pane Cino, dnes bychom se vás chtěli zeptat na pár otázek.

Jistě, jsem tu pro vás.

Jaké to bylo přistát na planetě Veselka B 612?

Byl to krásný zážitek, když jsem přistál na planetě Veselka B 612, nejprve jsem se rozhlédl, všude byly květy a zvířata.

A byli tam nějakí lidé?

Bohužel ne, ale spoustu zvířat.

Aha.

Hned jak jsem je zahlédl, tak mě šli přivítat.

A jak to tam vypadalo?

Bylo tam strašně moc řek a louk.

A máte z toho nějaký zážitek?

Ano, samozřejmě, jinak bych přijel o měsíc dříve. Takže jednoho krásného večera jsem uslyšel volání srnek!

Óóóó zajímavé.

Tak jsem šel za tím voláním.

A co pak?

Šel jsem a šel a uviděl jsem, že na zemi leží srnka, která rodila. Kolem ní byly ostatní zvířata.

Ó, jak roztomilé.

Ano moc a než jsem řekl švec, už byla malá srnečka na světě. Zvířata skákaly radostí a pak i já.

A pak?

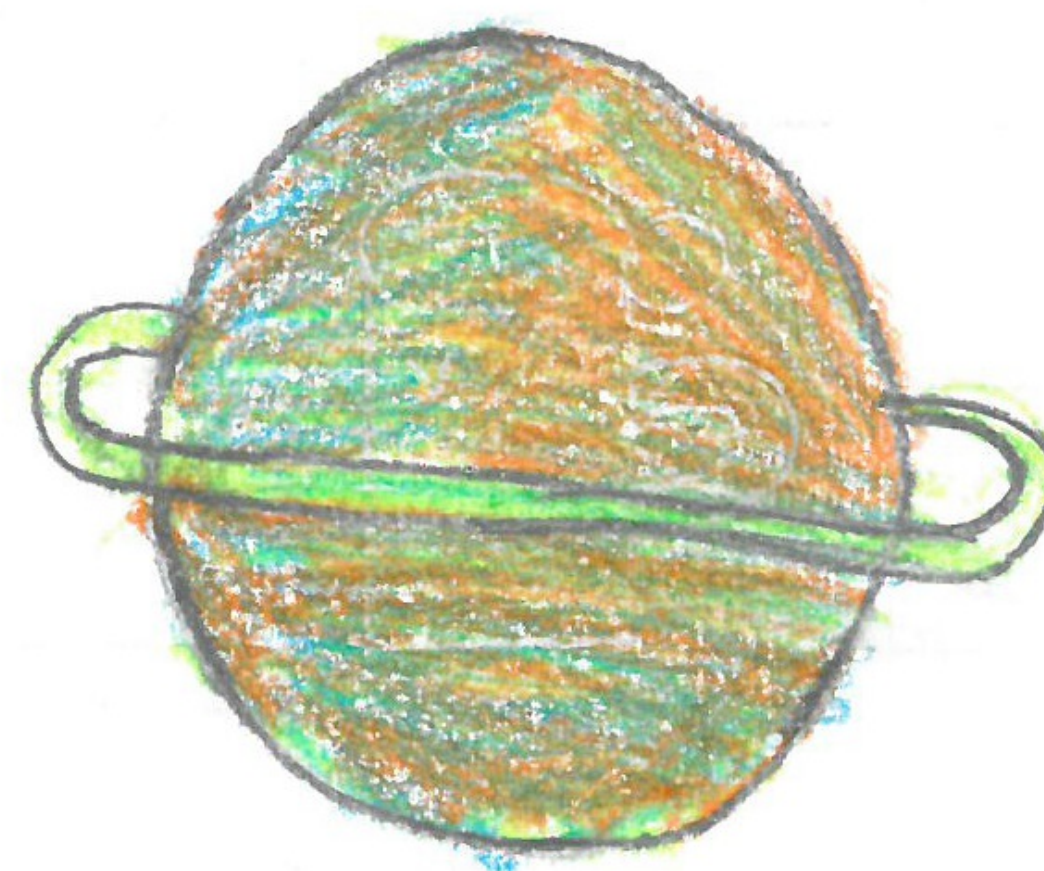
Jsme to oslavovali. Na planetě i doma.

A?

No to je vše.

No děkujeme za povyprávění, tak na shledanou!

Na shledanou!

Vesmír

3. místo v kategorii próza 1. – 3. třída

Amálie Surá

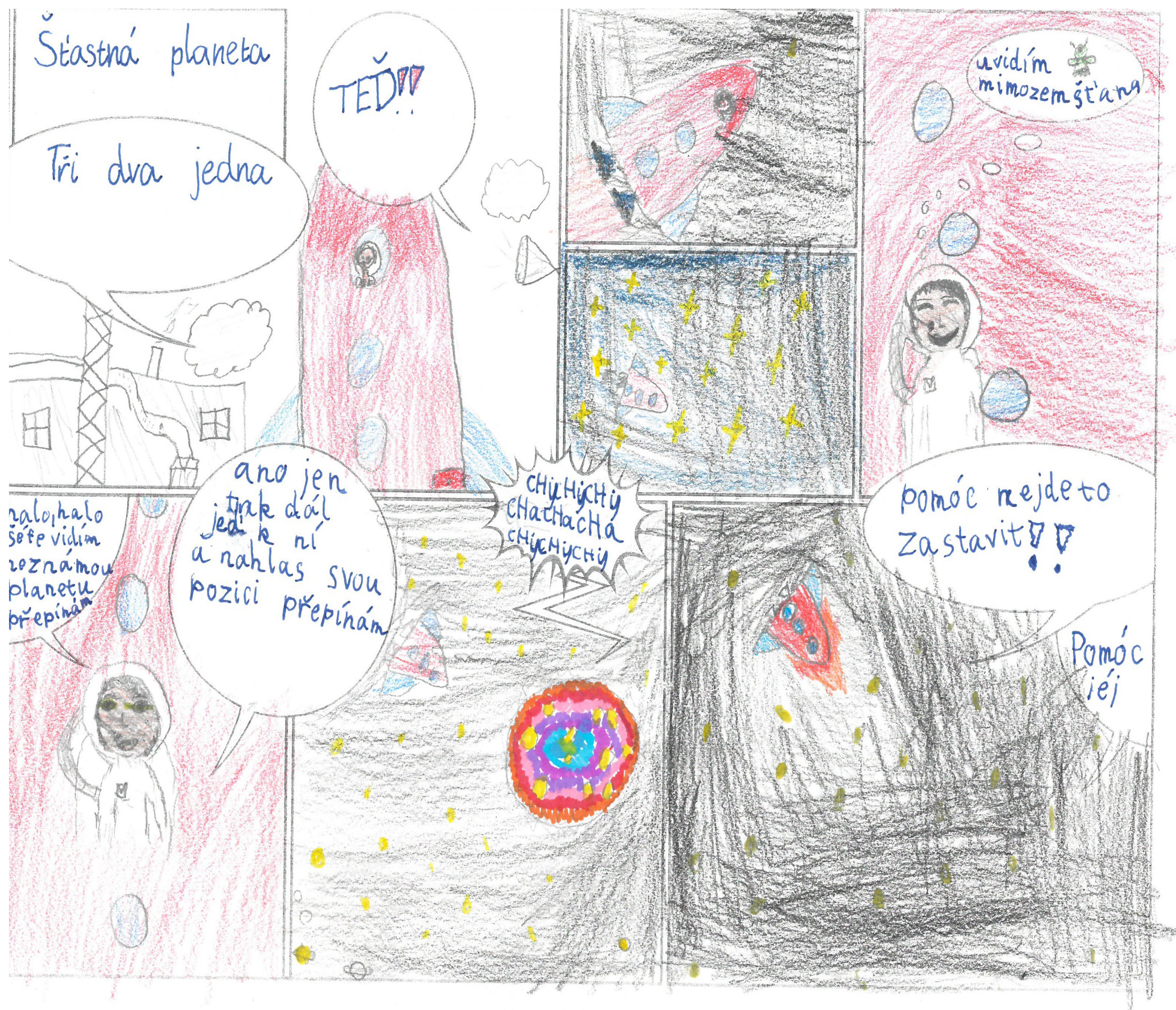
Byla jednou jedna planeta. Byla veselá. A najednou uviděla další planetu. Ta byla taky veselá. Tak se seznámily. A byly moc šťastné, že mají kamaráda. A pak si spolu hrály. A celé roky byly furt spolu. A měly se moc dobře. A nikdy se neopustily za miliardy let. A byly nejšťastnější ve vesmíru.

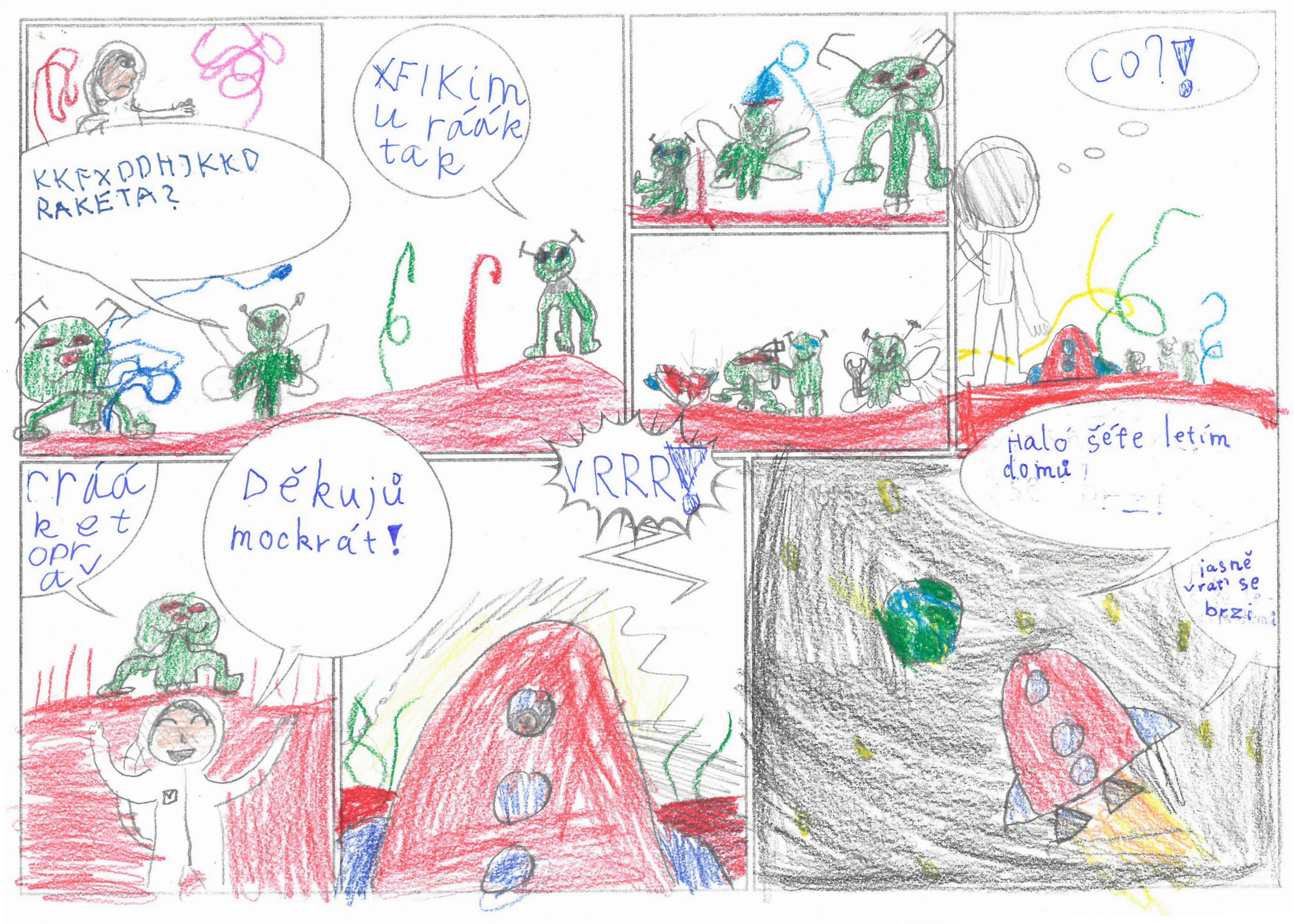

Šťastná planeta

1. místo v kategorii komiks 1. – 3. třída

Martin Tetur, Maja Pekárková, Filip Kehler

Mimozemšťan a já

1. místo v kategorii próza 4. – 5. třída

Sára Posadová

Ahoj, jmenuji se Didi a dneska bych vám ráda pověděla příběh, který se stal už před jedním rokem, ale stále na něj vzpomínám s radostí. Začalo to jako každý jiný víkend. Ráno jsem vstala a měla jsem v plánu jít za mou kamarádkou Viky. Když jsem byla skoro u jejího domu, něco jsem zaslechla... Přicházelo to odněkud z nedalekého lesíka a znělo to jako dětský pláč! Už jsem si říkala, že je to nějaké miminko, které zrovna utěšuje maminka, ale pláč neutichal. No počkat, teď to znělo jako posmrkávání. To už mi přišlo podezřelé, tak jsem se tam šla opatrně podívat. Ťap ťap, ťap. Když jsem přišla na místo, odkud se zvuk ozýval, posmrkávání přestalo a najednou jsem uslyšela tiché „haló?!“. Rychle jsem se schovala za strom, srdce jsem měla až v krku. Potom jsem uslyšela kroky a blížily se přímo ke mně. Zatajila jsem dech a snažila jsem se najít něco, co by mi pomohlo, ale kroky se blížily velmi rychle a za chvíli už „to“ bylo u stromu. Cítila jsem, jak se to pomalu otáčí mým směrem. Už jsem na nic nečekala, sáhla jsem po klacku a vší silou jsem se ohnala.

Najednou to vykřiklo: „Au to bolí!“. Zůstala jsem v úžasu, ale jen na chvíli, a pak jsem začala hlasitě křičet: „Ááá!“.

„Prosím přestaň, jinak asi ohluchnu!“ „Ale ty vypadáš jako... jako mimozemšťan!“ „Kdo je mimozemšťan?“ „No kdo asi? No kdo? Hele, jestli se pokoušíš o vtip, tak ti to fakt nejde!“ „Co je to vtip?“ „Ty nevíš, co je to vtip?“ „Ne, to nevím. Asi je to tím, že na naší planetě vtipy neexistují.“ „Opravdu? A čemu se pak smějete?“ „No, abych řekl pravdu, my se moc nesmějeme.“ „To je dost smutné. Takže ty opravdu nejsi z naší planety, že ne?“ „To teda ne, byl jsem vybrán a následně vyslán jako jeden z deseti, kteří mají za úkol zjistit, proč jsou lidé stále šťastní.“ „No, štěstí dělají maličkosti. Třeba to, že ti někdo koupí dárek, či si s kamarádem užiješ zábavu, nebo tě zkrátka něco baví. Ale ani lidé nejsou pořád šťastní. Někdy jsou spíš mrzutí a smutní. Ale i přes ty všechny překážky, co ti život někdy nachystá, musíš jít dál. A skoro vždycky platí, že po něčem špatném přichází něco dobrého. Ukážu ti to. Vidíš ty dvě holčičky?“ „No jasně, vypadají hodně vesele.“ „To asi jsou. Ale víš proč?“ „Protože jsou venku?“ „Ne, jsou rády, že mají sebe!“ „Jako, že jsou kamarádky?“ „Jo, přesně tak!“ „Hmmm, kéž bych nějakého kamaráda taky měl.“ „Vždyť ho máš!“ „A koho?“ „No přeci mě!“ „Ale ty nejsi moje kamarádka...“ „A proč by ne?“ „Vždyť neznáš ani moje jméno. A navíc jsi mě švihla klackem!“ „To bylo omylem.“ „Jak můžeš někoho švihnout omylem klackem?!“ „To už bohužel nevím. A jak se vlastně jmenuješ?“ „Já jsem Hiro. A ty?“ „Já zase Didi.“ Didi se zamyslela: „Jestli chceš vědět, co je

to radost, tak to musíš i zažít.“ A hned rozhodla: „Pojď za mnou.“ „A kam jdeme?“ „Uvidíš.“ Když byli na místě, Hiro vydechl: „Hustý! Co to je?“ „Tohle je pouť!“ „Cože?“ „To je jedna z nejzábnějších věcí ve městě! Tak pojď honem!“ „Počkat. My tam i jdeme?“ „No jasně!“ „A na co půjdeme?“ „Já mám nejradši horskou dráhu, tak bychom mohli jít na ní.“ „Tak jo.“ „Rychle, pospěš si, ať jsme v první řadě!“, volá Didi. „A teď se připrav na skvělou, rychlou a bláznivou jízdu!“ „Počkat rychlou a bláznivou?“, jen maličkou chvilku zaváhá Hiro. „Přesně tak!“ „Áááááá, áááá tak bláznivou jsem jí nečekáááá, ale je to supééér!“ „Že jóó?!“ „Juchů! Jóó!“, piští Hiro šťastně. „Pozóór, tunééél.“ „Jé, jízda už bohužel končí.“ „To je škoda! Didi, řekni mi, co to bylo za zvláštní pocit, který jsem tam nahoře cítil?“ „To byla radost, Hiro!“ „Opravdu?“, vydechne Hiro. „Opravdu!“ CINK, CINK! „Co to bylo?“, ptá se Didi. „Už mě volají zpátky.“ „Ale to není možné, vždyť jsi tu teprve pár hodin!“, nespokojeně se vrtí Didi a má skoro na krajíčku. „Já vím! Jenže musím zpátky. A navíc, někdo jim tam u nás musí říct, co je to radost. A bez tebe bych se to nikdy nedozvěděl. Děkuju, že jsi mi ukázala, co radost znamená a že je možné ji zažít. Bude se mi stýskat.“ „Mně víc. Tak už běž, ať na tebe dlouho nečekají. Ale něco mi slib.“ „Rád. A co?“ „Že na mě nezapomeneš. No a taky na radost. Na ten pocit, víš?“ „To ti slibuju. Vždycky když si na tebe vzpomenu, tak mě to zahřeje tady u třetího levého žebra.“ „Myslíš u srdce?“, pousměje se Didi. „Asi“, kývne Hiro a taky se usměje. „Ty na mě taky nezapomeň, Didi.“ „Určitě nezapomenu.“ A tak jsme se rozloučili. „Sbohem, Didi.“ „Sbohem, Hiro.“

A i když vím, že už Hira nikdy neuvidím, nejsem z toho smutná. Vždycky si vzpomenu na naši bláznivou jízdu a na jeho šťastný smích a mám radost. Radost, která mi z mého světa už nikdy nezmizí.

Deník

2. místo v kategorii próza 4. – 5. třída

Vendula Čápková

31.11. Ahoj jmenuji se Vanda a tohle je můj Deník. Věnuji se atletice, ale nenávidím školu. Když už jsme u školy tak chodím do šesté třídy. Škola je strašná, nerada chodím do školy, protože mě šikanuje jedna holka. Je o hlavu větší a dovoluje si na menší a slabší, než je ona sama. Bojím se to říct rodičům, protože oni by to potom řekli Kytáře. Kytara je naše třídní, příjmením se jmenuje Kytarová, tak ji přezdíváme Kytara, ale zpátky k věci. Kytara by to potom s ní řešila, že mi nemá ubližovat, ale to stejně nepomůže, protože si bude o mě myslet, že jsem slaboch a začne mě šikanovat ještě víc. Tak radši mlčím a nechám si to líbit. Víím, že to není správné, ale je to asi pro mě lepší. Asi...

1.12. Ráno mi zazvonil budík, pip-pííp-pip-pííp. Když jsem se konečně probudila, uviděla jsem z okna, že sněží. V duchu jsem si pomyslela, že by bylo supr, kdybych po vyučování postavila sněhuláka, ale hned jsem se zarazila: „Co když mě Beáta shodí do sněhu a nacpe mi sních za krk? Brrr!“ Tak jsem na to radši přestala myslet a šla jsem se dolu nasnídat. Dobré ráno, pozdravila mě maminka. Ahoj mami, kde je táta? Táta už jel do práce, odpověděla mi mamka. Aha. „Tady jsem ti nachystala na snídani cereálie s mlékem“. „Díky“, řekla jsem si v duchu. Po snídani jsem šla nahoru do pokoje se obléct. Vzala jsem si bílé tričko a tmavě modré džíny, pak jsem se ještě učesala a vyčistila zuby. Sbalila jsem si svačinu a pití.

Bydlíme na druhé straně města, takže mi to pěšky do školy trvá 30minut a když jedeme autem tak jsme za 10 minut u školy. Normálně vycházím v 7:20, ale dneska jsem moc nestíhala, a tak jsem vyšla až v 7:30, takže už teď moc nestíhám. Přes náměstí jsem musela sprintovat, abych to na osmou vůbec stihla. K šatnám skřínkám jsem doběhla úplně zadýchaná a do třídy jsem dorazila až v 7:59. Jen tak tak jsem si stihla nachystat věci. Zazvonilo na češtinu a Kytara nikde. V tu si mě všimla Beáta a řekla mi, ať ji dám svačinu, kterou jsem si právě schovala pod lavici. Mlčela jsem, bála jsem se ji říct ne, protože by to byl takový trapas přede všema a určitě by mě zmlátila. Když tu se otevřely dveře a vešla Kytara. Byla jsem tak ráda, že přišla, jako ještě nikdy. Beáta mi řekla, že si to se mnou vyřídí o přestávce. To mě trochu zarazilo, ale radši jsem dělala, že nic. Tuhle hodinu jsme psaly diktát, já se na něj učila, takže jsem to měla v kapse, ale Beáta když ten diktát psala, vypadala jako by měla vybuchnout. V jednu chvíli byla tak červená, že jsem se smíchy neudržela a pustila to ze sebe ven. V tu ránu všichni ztichli a jediná já se tam jak měsíček na hnoji přiblíble smála. Kytara

málem chytila záchvat vzteku. Zařvala, „Ohrnová do ředitelny!“. Najednou jsem zmlkla, cítila jsem, jak se mi scvrkává žaludek. Pomalu jsem se zvedla a pomalým šouravým tempem jsem se přibližovala ke dveřím. Potom jsem je otevřela a pomaličku jsem šla po chodbě až ke schodům, po schodech pomalu dolů až do přízemí. Potom jsem zahrnula do úzké chodby, kde byly na konci velké bílé dveře s nápisem ředitelna. Vůbec se mi tam nechtělo jít, ale i přesto jsem pomalu natahovala ruku ke dveřím, abych na ně zaklepala... Když jsem zaklepala, nikdo neotevřel, bála jsem se zatáhnout za kliku, kdyby pan ředitel zrovna s někým telefonoval, tak by byl hodně nerad, kdybych tam vešla bez zeptání, ale kdyby telefonoval, tak by ho bylo slyšet skrz dveře. Byla jsem strašně zvědavá, tak jsem zatáhla za kliku a čekala, až mě pan ředitel vyžene, co mu tam bez zeptání lezu. Ale když jsem je otevřela dokořán, tak tam pan ředitel nebyl, ale bylo tam něco jiného...

Místo sedícího pana ředitele, byla obrovská díra ve zdi, chvíli jsem si myslela že blouzním, ale neblouznila jsem. Byla to obrovitá hluboká černá díra, která vypadala, že nikde nekončí. Když tu jsem něco zaslechla, byly to podivné zvuky, které se ozývaly z díry ve zdi. Pomalu jsem se blížila k díře. Zvuky bylo slyšet zřetelněji. To nebyly zvuky, byly to skřeky pláče a smutku. Naklonila jsem se přes okraj a viděla jsem jen černočernou tmu. Najednou jsem se naklonila až moc, převážila se nad dírou a padala jsem do tmy. Křičela jsem, ale nikdo mě neslyšel. Věděla jsem, že je to marné, ale i tak jsem křičela. Najednou se mi začali zavírat oči a jako bych upadla do bezvědomí...

2.12. Když jsem se konečně probudila, ležela jsem na studené zemi. Kolem mě byly velice zvláštní stromy. Měly fialový kmen a modré listí. Na větvích byly velice zvláštní plody, vypadaly jako hrušky zkřížené s jablky. Měla jsem velký hlad, tak jsem si jeden ten zvláštní plod utrhla. Když jsem si ho dala do pusy, chutnal podivně, ale mě to bylo jedno, měla jsem tak velký hlad, že bych snědla cokoliv, klidně i trávu. Když jsem ten zvláštní plod dojedla, nemohla jsem odolat si dát další. Za 10 minut jsem jich snědla dalších šest, když tu jsem zase uslyšela ten zvláštní zvuk, ale zdálo se mi, jako by ten zvuk nevydával jen jeden člověk nebo to byli zvířata? Najednou se nade mnou zjevil stín a když jsem se podívala na oblohu, zarazila jsem se. Obloha byla zelená. Co?! A létali na ní velcí červenočerní pterodaktylové, kteří vypadali jako by byli zkřížení se supem! Najednou si mě jeden z těch pterodaktylosupů všiml a začal na mě útočit. Strašně jsem se lekla a utíkala jsem mezi těmi zvláštními stromy. Najednou jako bych stanula před samým Odinem. Předě mnou se tyčila hora jako Říp. Chvíli jsem myslela, že jsem mu utekla, ale mýlila jsem se, už byl skoro za mnou, tak jsem nahodila rychlost světla a běžela jako o život. Když tu jsem uviděla malou díru ve skále, rychle jsem k ní běžela, abych jsem se tam schovala. Už jsem byla

jen metr od díry, když tu mě cosi popadlo za tričko a zvedlo do výšky, chtěla jsem v tu chvíli křičet, ale najednou jsem pocítila ten pocit, ten úžasný pocit, když letíte. Bylo to úžasné, konečně jsem pocítila ten pocit svěžesti, který mě doprovázel. Najednou jsem se probudila z toho snu ze svěžesti do reality, přeci mě nesl ten záhadný pták!

Najednou jsme se ocitli na vrcholu hory, nejspíš jsme letěli k němu do hnízda a napadlo mě, že mě nese jako potravu pro jeho malá ptáčátka. Najednou jako by se celý plán svěžesti zbortil a chtěla jsem se z těch jeho pařátů dostat za každou cenu, ale v duchu jsem si na poslední chvíli uvědomila, že když se z těch drápů dostanu, tak nejspíš spadnu, ale to už bylo pozdě. Všimla jsme si, že ten pták má peří, teda jestli to teda byl pták?! V duchu jsem si řekla, že mu to jedno peří vyškubnu a pošimrám ho na těch jeho drápech. V tu chvíli mi to připadalo jako skvělý nápad, ale trochu jsem se bála, ale byla jiná možnost? Vytrhla jsem mu jedno peříčko, začal krákat nebo respektive začal vydávat podivné skřeky. Asi ho to bolelo pomyslela jsem si, ale co když ten pták není lechtivý? Nezbývalo než to zkusit. Tak jsem ho začala tím peříčkem šimrat a on začal zase vydávat ty zvláštní skřeky, ale takové chichotavé, nezbývalo mu než mě pustit. Tak mě teda nakonec pustil!

Najednou jako bych letěla stíhačkou, ale jako bych ta stíhačka byla já! Blížila jsem se k zemi rychleji a rychleji. Najednou jsem dopadla na chladnou zem. Byla jsem celá potlučená, ale aspoň jsem se dostala ze spárů toho dravce. Smrákalo se, začala jsem hledat nějaké vhodné místo, kde bych mohla přespat, když v tu jsem uviděla zříceninu nějakého hodně starého hradu. Ani jsem nepřemýšlela a hned jsem věděla, že tam přespím. Vydala jsem se k té obrovitánské zřícenině. Byla jsem už jen pár metrů od zříceniny, když tu jsem uslyšela nějaký hlas jako by se ozýval z jednoho rozbitého okna. Když jsem se pozorněji podívala, tak jsem zahlédla světlo. Okno bylo tak 4 metry nad zemí. Řekla jsem si, že vylezu k tomu oknu blíž a podívám se co se tam děje! Byla to docela fuška lézt po takovém materiálu. Hrad se skládal z velkých kusů kamenů, slepených něčím, co připomínalo maltu. Občas mezi nějakým kamenem byla mezera, kde se vlezla noha. Už jsem byla tak 20 centimetrů od okna, když tu jsem uslyšela, že někdo řekl. „Srdce tohoto světa nikdy nikdo nesmí vzít, jinak se všichni vypaříme a bude v téhle zemi zase radost a slunečno a budou tady normální tvorové jako tam na hoře“. Došlo mi, že asi myslí náš svět. Ale ten hlas stále pokračoval. „Musíme ho někam schovat, aby ho nikdo nenašel. Proč?“ zeptal se někdo. „Proč!“ rozkřičel se ten hlas, málem jsem spadla, jak jsem se lekla. „Ty se mě ptáš, proč ho musíme schovat? No víte pane, už vím nechtěl jsem vás přerušovat ve vaší řeči, už jsem zticha můj pane.“ A mocný hlas zase začal, „srdce tady tohoto světa uschováme do Černého jezera!“ Všichni si najednou začali šeptat:

„Ale pane všemohoucí to nemůžeme, v jezeře přeci žije podle pověsti bájná příšera!“. „Ale já můžu všechno!“, ozval se zase ten mocný hlas.“ Řekla jsem si, že za každou cenu musím to srdce nebo co to je získat, ale nejdřív se pořádně vyspím.

Když jsem slézala dolů, tak jsem ještě něco uslyšela: „Pane proč tomu říkáte srdce, když je to vlastně kámen? Jestli se můžu zeptat?“. „Prostě tomu říkám srdce, zní to povznešeně. Dobře! Klid prosím, ukončuji radu!“ Ale musela jsem podívat, co za lidi to tam diskutovalo. Vykoukla jsem oknem a viděla jsem velkého tvora asi tak 2 metry vysokého. Měl obrovskou pusou plnou žlutých zubů a velké hnědé bradavice, jinak byl celý zelený a taky abych nezapomněla, měl velké hadí oči, které když jste se do nich podívali, naskočila vám husí kůže. Kolem něj byli další zvláštní tvorové, třeba slepice, která měla žabí nohy a hadí ocas, žirafa, která měla jednu nohu od krokodýla druhou od opice, a ty zadní od slona a oči měla jako koza. Nechyběl ani zmutovaný pterodaktyl, který mě chtěl před několika hodinami sníst a další. Ti prapodivní tvorové se začali rozcházet, až tam zbylo jen to zelené monstrum. Sedlo si do velkého královského trůnu, který bylo v rohu místnosti a něco si pro sebe mumlalo. Znovu jsem zaslechla „Musím to srdce zničit!“ Tak jsem radši slezla a šla hledat místo na přespaní. Po chvíli jsem uviděla strom, pod kterým byl tmavě modrý porost. Vypadalo to jako mech a bylo to i tak příjemné jako mech, tak jsem se na něm uvelebila a po dlouhém dnu jsem usnula.

3.12. Brzy ráno jsem se probudila nemohla jsem po včerejšku moc spát. Vzpomněla jsem si, že jsem vlastně chtěla zachránit srdce radosti nebo tak něco. Nakonec jsem se přemohla a vstanula jsem. Všechno šedé nebo tmavě modré všude okolo, zima a ta poslední varianta nějaká zvláštní zvířata. UUUUUAAAAAAAAAAAAA!!!! Ozvalo se odněkud, strašně jsem se lekla! Po chvíli přemýšlení jsem dospěla k názoru, že si nejspíš někdo zívá a taky to byly pravda. Byla to ta hnusná odporná obluda s hadíma očima. Vystrčila hlavu z okna a zařvala na celé kolo „Vstávat, jdeme zničit srdce života!!!!“ Chvilku bylo ticho a potom jako by se začala třást země, jako by bylo zemětřesení! Pochvíli se jsem valilo stádo těch zmutovaných zvířat a skandovaly „Zničit srdce! Zničit srdce! Tak se mi to líbí“, řekl ten tvor s hadíma očima. Zmateně jsem se schovávala za keřem, který byl o něco větší než já.

„Tak se vydáme k tomu jezeru, né?“ řekla ta zvláště zmutovaná žirafa. „Kupředu“, zakřičel tvor s hadíma očima. Ihned jsem věděla, že to srdce musím získat, teď nebo nikdy! Srdce nesli na velice zvláštním polštářku, vypadal nesouměrně, jako by ho někdo ušil, ale hodně dávno. Nesl ho medvěd, který měl soví křídla a lemuří ocas. Připlížila jsem se zezadu, když se zrovna medvěd nedíval, rychle vzala kámen a nahradila ho podobným. Rychle jsem běžela

od místa činu, jak nejrychleji to šlo! Když už jsem byla docela daleko, kámen začal svítit. Strašně jsem se lekla a upustila ho na zem. Kámen jako by svítil o něco min. Zvedla jsem ho a jeho zář se znovu obnovila, jako by kámen začal mluvit?! Pomyslela jsem si, že tady asi může mluvit všechno a obzvlášť kameny. Vando, musíš mě odnést do talamarovi jeskyně a položit mě na stříbrnou destičku běž rychle, než zjistí, že mají nesprávný kámen. „Dobře, ale...“ to už bylo pozdě. Kámen ztichl, nevěděla jsem, kde mám tu talamarovu jeskyni hledat! Mysli Vando, mysli, říkala jsem si v duchu. Po chvílce přemýšlení mě napadlo, že by ta jeskyně mohla být v hoře?! No ano jak mě honil ten pterodaktyl, to musí být ta talamorova jeskyně! Běžela jsem k hoře, kde mě napadnul dravec. Byla tam. Jeskyně se za tu dobu naštěstí nezměnila, pomalu jsem vlezla do díry. Byla tam vcelku tma, naštěstí jsem měla srdce, které jsem před chvílí vzala medvědovi. Po chvílce jsem narazila na velkou místnost, uprostřed byl obrovský kámen, na kterém byla ze stříbra vyrobená destička. Hned jsem věděla, co musím udělat. Rychle jsem běžela ke kameni, abych dala srdce života na své místo. Bála jsem se, nevěděla jsem, co to udělá. Ale i tak musím překonat strach a položit ho tam.

Pomalým tempem jsem přibližovala ruku, v které jsem svírala kámen, na stříbrnou podložku. V tu ránu jako by svět zase obživl. Když jsem vylezla z jeskyně stromy byli už zase normální, tráva byla zelená, obloha modrá, a hlavně všude normální zvířata. Když tu si mě všimla jedna srnka a pomalu ke mně kráčela. Chvíli jsem nevěděla, co mám děla, tak jsem radši jen stála a dívali jsme se na sebe. Potom na mě promluvila „díky, že jsi naši zemi zachránila od zlých tvorů, za to ti splním jedno přání“. V tu chvíli mě napadly miliony věcí, které jsem si přála a nikdy jsem je nedostala. Třeba koně, skateboard, lego náušnice, ale věděla jsem, že si v tuto chvíli můžu přát jen jedno. Moje přání zní a promluvila jsem na srnku, „chtěla bych se vrátit zpátky domů. Dobrá“, řekla srnka a položila mi kopýtko na čelo a něco si pro sebe mumlala. V tu ránu jsem se ocitla ve školní jídelně, bylo přesně dvanáct. Pip-pííp-pip-pííp! Co to je?! Pip-pííp-pip-pííp!

Vando vstávej je půl osmé, za půl hodiny ti začíná škola! A jéje, naštěstí to byl jen sen. Rychle se nasnídej a převleč se, do školy tě odvezu autem. „Ano mami“, odpověděla jsem ji s plnou pusou. Do školy jsem to stihla na 7:50. A nechyběla ani Beáta. „Čau Vandolíno, tak co šprte?“ A začala se mi smát. V tu chvíli, jsem pocítila vztek jako ještě nikdy. „Už mě nech být Beáto!“ Zařvala jsem na ni. Byla zticha, všichni byli zticha. „Takže, Beáto přestaň si už konečně ze mě utahovat, nebo máš snad nějaký problém!?!“, zařvala jsem na ni. Byla tak zaražená, jako ještě nikdy, sebrala se a šla si sednout na místo. V tu chvíli zazvonilo a já ze sebe měla dobrý pocit. :D

Šťastné kotě

3. místo v kategorii próza 4. – 5. třída

Alice Nejezchlebová

Na začátku dne to vůbec nevypadalo, že by se mohlo přihodit něco tak neobvyklého. Byla sobota, volný den. Šla jsem do lesa nedaleko našeho domu. Chvíli po hlavní cestě, a pak jsem odbočila doprava na ne moc vyšlapanou cestičku. (Však to znáte takové ty, které nejdou moc vidět a jsou vedle těch vyšlapaných.) Vešla jsem hned na tu první. Nedaleko přede mnou se něco pohnulo. Nejprve jsem si myslela, že to je třeba jenom kos nebo nějaká myš. Ale když tu náhle... Bylo slyšet slabé zamňoukání. Zůstala jsem stát a čekala, co se bude dít. Neznámý tvor byl ale zvědavější než já a vylezl ze svého úkrytu jako první. A... Bylo to kotě, malé mourovaté kotě s tuze zvědavýma očima, které se na mě udiveně dívalo. Rozhodla jsem se jít blíž. Kotě se ani trochu nebálo a ještě si sedlo. Šla jsem tedy k němu a pohládila si ho. Mělo heboučkou a načechranou srst. A ještě začalo příst a lísat se mi pod nohama. Začalo se stmívat. Musela jsem už jít domů.

Ráno jsem šla do školy jako obvykle. Ten den jsme psali test. Moc jsem si přála, aby se mi podařil co nejlépe. Když jsem byla v šatně, měla jsem pocit, jako by zase to kotě velmi tiše zamňoukalo. Zeptala jsem se kamarádky, jestli taky něco slyšela? Ale kamarádka nic neslyšela. Zazvonilo jednou a za 5 minut podruhé. A psala se písemná práce. Jak jsem ji odevzdala, něco seskočilo z okenního parapetu. Šla jsem se podívat k oknu. A ... Nic! Asi se mi to zase jen zdálo. Na oběd jsme měli boloňské špagety. Moje oblíbené. Byly tak výborné, že jsem si musela přidat.

Jak jsem se vracela z oběda s mojí kamarádkou, začalo konečně sněžit. Snažila jsem se co nejrychleji se obléci, abych už mohla jít ven. Hurá! Na sních jsem se těšila tak dlouho.. Další radost mě čekala doma – přijela má babička! Maminka pekla s babičkou perníčky a perníkovou chaloupku. A muselo se uznat, že to v kuchyni náramně perníčkově vonělo a už se připravovala i poleva. Mňam! A tak jsem si umyla ruce a šla pomáhat. A venku je... ten kocourek ze včerejška a podle stop... šel za mnou? Tomu nerozumím, proč by chodil za mnou? A nebál se ani našeho psa? Že by ze mě cítil pamlsky? Ne, ty jsem si do školy přeci nebrala. Kocourek za mnou chodil každý den. A tak to bylo týden. Ve škole jsem se dozvěděla, že od příštího pondělí se začne bruslit na zimním stadionu. Bruslení mám tak ráda. Kousek od našeho domu už na mě čekal kocourek. Taky se nechal poškrabkat i na bříšku a za ouškem. Za týden konečně začalo bruslení. Ráno jsem si vzala věci a jelo se na stadion. Nejdříve jsem se projížděla kolem mantinelu, uklouzlo mi to a... nic se mi nestalo, ani jsem necítila bolest, to bylo

zvláštní. Postavila jsem se a šla dál bruslit. Pak jsem jela kolem hokejistů, vrazili do mě a také se mi nic nestalo. Tohle mi připadalo hodně divné. Po bruslení následovalo už jen ničím nerušené vyučování matematiky a českého jazyka. Cestou domů jsem u kina na velkém sloupu zahlédla velký cár papíru. Zajímalo mě, co se na tak nezvykle velkém a barevném papíře píše. Byl to inzerát :

HLEDÁME KOCOURKA

Je to malé mourovaté kotě s bílými pacičkami a zelenýma očima.

Pokud o něm víte, volejte na: 420...

Za jeho nález dáme cokoli.

Má svůj domov v ulici Lipová 340.

Slyší na jméno Štístko...

Básně, které zahřejí

3. místo v kategorii poezie 4. – 5. třída

Agáta Vašková

Hanička a pejsek

Byla jednou jedna holčička,
jmenovala se Hanička.

Hanička ráda pejsky měla,
vždy jednoho moc chtěla.

Jako malá mít pejsky nemohla,
přestože by s ním lidem pomohla.
Máma její pejsky sice ráda měla,
ale žádného doma nechtěla.

Když Hanička už starší byla,
s maminkou se domluvila,
Hanička pejska z útulku získala,
sobě i jemu radost udělala.

Babička a děti

Jednou jedna babička byla,
zahrádku pěknou měla,
sama už ale na ní nestačila.

Děti okolo zahrádky jely,
hromady listí uviděly
a pomoci babičce chtěly.

Práce trvala jim jenom chvíli.
Udělal jí snad za vteřinku.
Babička šťastná byla a děti
odměnila.

Velcí kamarádi

Byla jednou jedna holčička,
jmenovala se Mánička.
Mánička moc kamarádů neměla,
ale vždy nějaké mít toužila.

Ve škole potkala Hurvínka,
Podivného legračního blázínka.
Nakonec z nich kamarádi byli,
sehranou dvojkou vtipem potěšili.

Má šťastná planeta

1. místo v kategorii próza 6. – 7. třída

Eliška Vrzalová

Každý má svou šťastnou planetu. I já mám svoji. Je velmi malá, rozdělena na pět kontinentů.

První a největší z nich se nazývá Hudba. Nachází se zde dva velké státy a jeden docela malý, avšak i tak velmi významný. První a asi největší z nich jsem pojmenovala Kytara. Národ, který zde žije, se jmenuje Kytary. Tento národ je velmi hudebně nadaný a umí ze sebe vydávat překrásné tóny. Druhým státem je Zpěv. Tady se nacházejí všechny mé oblíbené písničky, které ráda zpívám. Tento stát má také překrásnou „přírodu“. Najdeme zde například květinu jménem Houslový klíč, která roste pouze na jaře, a proto je velmi vzácná. Malý stát na tomto kontinentu se nazývá Klasická Hudba. Nachází se zde Variace C dur nebo Rondo od Molina a spoustu dalších krásných skladeb. V tomto státu člověk nejlépe zapomene na realitu a může si užívat jenom hudby.

Druhým kontinentem je Tanec. Zde se nachází přibližně čtyři státy. Největší z nich se nazývá Klasický Balet. V tomto státě vládne láska, hudba a bolest. Přestože tam sídlí i bolest, stát mám velmi ráda a patří k mým nejoblíbenějším. Druhým největším státem na tomto kontinentu je Současný Tanec, stát je svobodný a většinou je v něm klid. Třetí nejmenší stát je Lidový Tanec. Tento stát je něco jako opak státu Současného tance. Je v něm vždy veselo. Zatím nejmenším státem je Step. Stát vznikl teprve nedávno a tak se stále ještě rozvíjí.

Knihy – takto zní název třetího kontinentu. Kontinent Knihy je zároveň také státem s hlavním městem Anna ze Zeleného domu. Je to poněkud divný název

hlavního města, ale mám jej ze všech měst tohoto státu nejraději. Dalšími městy jsou pak například Hra na Betsy Bowovou, R.U.R., Bible nebo Malý Princ.

Čtvrtý kontinent nese jméno Divadlo. Vznikl teprve nedávno, a proto je zatím malý. Je rozdělen na dva státy – Muzikál a Drama. Bohužel jsem zatím nestihla tento kontinent navštívit, ale mám v plánu zde jet již příští letní prázdniny.

Pátý kontinent se nazývá ZAV. Zatím je poněkud malý a už i starý. Začal vznikat, když jsem byla ve třetí třídě a až do dnes se stále rozrůstá. ZAV znamená nejen název mého pátého kontinentu, ale také jedna z mých oblíbených činností. Je to psaní všemi deseti na klávesnici, což mě nejen baví, ale také mi vždy ušetří spoustu času, když musím něco napsat na počítači.

Takto tedy vypadá moje planeta Štěstí. Mám ji velmi ráda a doufám, že se bude stále více rozrůstat o další kontinenty a státy, ve kterých budu moci trávit svůj volný čas.

Příběh o jedné šťastné planetě

2.místo v kategorii próza 6. – 7. třída

Jan Bartoš

Ve vesmíru byla jedna malá planeta jménem Teradora. Lidé této planety byli mrštní, pracovití, veselí a přátelští. Zvířata různých velikostí a zbarvení se proháněla krajinou, létala vzduchem a plavala pod vodou. Některé stromy sahaly až k oblakům. Květy různých vůní, tvarů a barev kvetly po celý rok. Zimu ani sníh tady neměli. Střídá se tu jen období, kdy prší více nebo méně. Obyvatelé Teradory žijí v souladu s přírodou. Nenajdete zde žádná města, asfaltové silnice ani benzínové pumpy. Kam jen oko dohlédne, všude je jen krásná, čistá a fantastická příroda. Domorodci mají domy v korunách stromů, létají na dracích a jezdí na hřbetech horskulů. Místní mají vzácnou schopnost komunikovat se zvířaty. Přiloží svou dlaň na hlavu zvířete a tím dokáží zjistit, co cítí, co chtějí, čeho se bojí a co potřebují.

Jednoho dne se na pobřeží objeví černá skvrna, která hubí vše živé. Pomalu zamořuje okolí. Postupuje dál do vnitrozemí. Muže, ženy i děti pohltí panika. Ví, že stěhování na jiná místa nic nevyřeší. Začnou se radit, co mají udělat. Svolají ze všech koutů země nejstarší obyvatele. Ti začnou vzpomínat na všechny pověsti a báje. Berk, malý bělovlasý mužiček, si vybavil starodávný příběh o obřím mořském pavoukovi, který svým jedem otrávil zemi. Dohodli se, že vyberou udatného a nebojácného hrdinu, který pavouka zahubí. Bylo však nutné prokázat rychlost, vytrvalost a zdatnost. Ten, který jako první vyleze na obří

horu, je hoden vykonat nelehký úkol. Většina mladých lidí se vydalo k hoře, ale jen hrstka se dostala do poloviny cesty. A jen dva se vyšplhali až na vrchol. Každý však šel jinou stranou, tak o sobě nevěděli. Jaké bylo jejich překvapení, když oba vystoupali nahoru ve stejný okamžik. Mladík jménem Kalen a dívka Šíla. Všichni měli radost, protože věděli, že právě tito dva mají velkou šanci pavouka zabít.

Teď se museli domluvit, jak to udělají. Jestli obludu vylákají na pevninu nebo zaútočí v moři. Protože nepřišli na způsob, jak ho vylákat z vody ven, zvolili druhou možnost. Na pobřeží nasbírali krásné, velké a třpytivé kameny, které vyložili v moři pěkně vedle sebe jako cestičku. Ta vedla k tomu nejzářivějšímu a největšímu drahokamu hned vedle korálového útesu. Ten poskytoval úkryt pro dva odvážlivce. Kalen a Šíla neuměli dýchat pod vodou, ale i to vyřešili. Přivolali velkou modrou rybu a poprosili ji o pomoc. Ryba je schovala ve své tlamě a sama se ukryla za útes.

Paprsky slunce pronikaly pod vodní hladinu a drahokamy zářily do daleka. Dlouho se nic nedělo, už to chtěli vzdát, ale zvědavost pavouka dovedla na místo zvláštního třpytu. Jeho ostražitost byla oslabena zvědavostí a toho využili oba zachránci. Hbitě jako střely vyplavali a zabodli do pavouka dlouhé žluté trny, které byly plné jedu. Ne však smrtelného, pavouka to jen znehybnělo. Když se stvoření přestalo hýbat, přiložil Kalen svou dlaň na hlavu pavouka a přednesl stvůře svůj návrh:

„Pustíme tě, když slíbíš, že přestaneš ničit naši zem.“

Pavouk přemýšlel, jestli by je ještě mohl nějak přemoci, ale usoudil, že prohrál. Chtěl-li žít, musel souhlasit. Chlapec i dívka vytáhli pavoukovi žluté trny z těla a monstrum poslušně odešlo. Nemuseli se bát, že černé stvoření slib poruší, protože tady všichni své sliby plní. Pavoučí jed za krátký čas ztratil účinek a příroda se uzdravila. Všichni byli zase šťastní, protože žili na šťastné planetě.

Cukrátková planeta

3. místo v kategorii próza 6. – 7. třída

Berenika Farníková

Byl krásný letní večer. Seděla jsem doma u otevřeného okna. Z venku vanul mírný větřík. Celá rodina spala, jenom já ne. Nevím proč, ale nemohla jsem usnout. Při pohledu na zahradu mě něco zarazilo. Vítr už nevanul mírně, ale začal se točit ve spirále. „Co se to děje?!” pomyslela jsem si. V tom mě oslnilo ostře žluté světlo. Něco přistávalo na zem. Nedokázala jsem rozpoznat, co ten veliký předmět je. Po chvíli mi to došlo.

Bylo to... UFO!!! Obrovské Ufo. Světle narůžovělou, krémovitou vrchní část mělo posypanou barevnými skvrnami, spodek byl čokoládově hnědý. Vypadalo jako obrovský donut. Seběhla jsem po schodech dolů, otevřela dveře a rychle jsem utíkala schovat se za strom, aby si mě jeho pasažéři nevšimli.

Ale mýlila jsem se, protože nějaká ruka, která vyčuhovala z Ufa mi pokynula, abych šla dovnitř. Hlavou mi vířily různé myšlenky: „Nevím, co tam je. Nevím, kdo tam je, proč tam je. A ani proč chtějí, abych šla za nimi. Nevím vlastně vůbec nic!”

Najednou někdo vystoupil z Ufa a zamířil přímo ke mně. Byl to divný, zářivě žlutý mužiček. „Pupapu,” řekl zvláštním, ale také srandovním hláskem.

Nevěděla jsem, jestli utéct, nebo křičet.

„'lík tak,” pověděl žlutý mužiček. A já pochopila, co tím myslí. Měla jsem se rozhodnout, jestli s nimi poletím. Protože jsem chtěla zažít dobrodružství, rozhodla jsem se, že ano. Doprovodil mě do obřího donutového Ufa. Vevnitř bylo podobných mužíčků několik, ale v různých pestrých barvách.

Za chvíli Ufo vzlétlo. Byli jsme ve vesmíru! Brzy jsme dorazili na planetu tvořenou sladkostmi. Cukrátkovou. Stromy z lízátek, domy z čokolády, místo vody tam tekly šťávy a džusy. Hemžilo se to tam spoustou pestrobarevných lidiček.

„Kutu,” řekl mi načervenalý mužík a vystoupil z Ufa. Šla jsem za ním. Pořád říkal něco, čemu jsem nerozuměla, ale nevadilo mi to. Prošli jsme parkem, kde tryskalo místo vody mléko. Po chvíli jsem uviděla děti, jako jsem já. Růžoví mužíci jim hráli divadlo. Děti se smály, až se za břicho popadaly. Už to chápu! Obyvatelé této planety sem vozí děti ze Země, aby se tu pobavily, namlsaly a také, aby jim vykouzlili úsměv na tváři. Se zmrzlinou v ruce jsem pozorovala s dětmi divadlo a chechtala se.

Později jsem se podívala do vesnice, kde se pěstují kyselé bonbony. Červený mužík mě dovedl k sobě domů. Byla tam jeho načervenalá rodina. Manželka

a dvě děti. K jídlu jsme měli želé ve šlehačce. To je jejich sváteční pokrm. Normálně mívají cucavé bonbony v tekuté čokoládě.

Na této planetě se nepotřebuje spát a nikdy tam není noc. A proto, když jsem dojedla, jsem se šla podívat na pěstování kyselých bonbonů. Do sladké hlíny nasypali trochu karamelu, přidali tam papucan. Což je citronové semínko. Poté to zalili malinovou limonádou. Za pět minut se už začaly objevovat kyselé bonbony. Hned vedle na lízátkovém stromě rostly nanuky.

Po dlouhém týdnu, co jsem tu strávila, jsem se stihla naučit místním zvykům, častým pokrmům, trochu i jejich řeči. Dokonce jsem se dozvěděla, že jsou všichni ze želé. Jejich zdravou svačinkou jsou žvýkačky.

Cukrátková planeta je dvakrát větší než Země. Co se týče počasí mají tam pokaždé tak akorát. Ani zimu, ani vedro. „Je to tu skvělé,” pomyslela jsem si, „ale už se mi stýská po domově.” Proto jsem jim řekla, že to tu bylo dobré, ale že už chci domů. Nejspíš mě pochopili, protože jeden z nich přivolal donutové Ufo. Nastoupila jsem do něj. Bylo mi smutno, ale zároveň jsem byla šťastná, že už letím domů. Když jsme přistáli u našeho domu, limetkově zelený mužiček ke mně smutně přišel a něco mi ukázal. Byla to píšťalka. Měla tvar jahody.

„Paku samila sun,” řekl mužiček a zapískal na ni. Obří donutové Ufo hned přilétlo přímo k němu. Pak mi ji podal. Víím, že chtěl, abych někdy zapískala a zase je navštívila. „Papaku,” poděkovala jsem. Alespoň slovo děkuji jsem se stihla za tu dobu naučit... Pak jsme se rozloučili a barevní mužičci odlétli v Ufu. Ještě jsem jim stihla zamávat.

Při cestě ke dveřím mě něco spadlo na hlavu. Byla to čokoláda! „Papaku,” zavolala jsem k nebesům a vešla dovnitř. Zamířila jsem do svého pokoje. Rodiče ještě spali. Bylo osm hodin ráno. Tady uběhlo jenom pár hodin a na cukrátkové planetě celý týden! Píšťalku jsem dala pod polštář, uvrtila jsem se do peřin a usnula.

Probudila jsem se v devět. „Byl to jenom sen, nebo ne? .Jak to mám vědět?” V tu chvíli mě něco napadlo.

Sáhla jsem pod polštář a něco nahmatala. Byla to... PÍŠŤALKA. Tu, kterou mi dal ten zelený mužiček.

Zajásala jsem radostí. Asi to nakonec nebyl jen sen...

Radost

1. místo v kategorii poezie 6. – 7. třída
Kristýna Brňovjáčková

Na podzim sbírat voňavé hříby,
brouzdat se spadaným listím,
dívat se do korun stromů,
strkat si do kapes kaštany.

Otrhat jablka v sadu,
uložit želvu k zimnímu spánku,
za dlouhých večerů si číst a vyrábět
a brzy ráno malovat obrázky na zamrzlé okno.

V zimě lámat rampouchy,
jezdit na saních,
proběhnout se sněhem bílým,
sledovat páru od pusy.

Těšit se na Vánoce
a kapra ve vaně,
sjet kopec na lyžích
a na běžkách hřebeny hor.

Na jaře sundat rukavice,
odhodit pletené šály,
vyjet si na koloběžku
a být déle venku.

Zasadit semínka do půdy
a dívat se, jak raší listy.
Natrhat čerstvé květiny
a v ohradě vidět jehňata.

V létě obout sandály,
obléci krátké tričko a sukni,
těšit se na prázdniny
a poslední školní den nenosit aktovku.

Plavat v chladivé vodě
a nemít povinnosti,
myslet jen na to, kam zajet na výlet
a kde si dát zmrzlinu.

To všechno mi dělá radost
v každém ročním období.
Zažít to může každý,
je toho víc než dost.

Radost

2. místo v kategorii poezie 6. – 7. třída
Adéla Janyšková

Když nám škola skončila
a prázdniny začaly.
Zavazadla se sbalila,
na Korfu jsme spěchali.

Přilétáme, když je noc,
bráška kouká z okýnka.
Sofinka se těší moc
a co naše maminka?

Máma s tátou doufají,
že to nějak přečkají.
Protože i Sofinka,
je fakt tuze malinká.

Moře, palmy, sluníčko,
„Namazej se, holčičko“!
Mamka právě zvolala,
když se slunit chystala.

Potápím se, plavu záda,
Sofi na mě smutně kouká.
Potápěla by se ráda,
zatím, jen s rukávky šplouchá.

Radu dávám povinnou,
jsem nervózní maličko.
Když mizí pod hladinou,
prosím, vyplav hlavičko!

Hlavička se vynořila,
radostí jsem poskočila.
Páni, já v tu chvíličku,
plavat naučila sestřičku!

Překvapení

2. místo v kategorii poezie 6. – 7. třída

Adéla Janyšková

A je léto, krásný den,
slunce ostře hřeje.
Prázdniny jsou v plném proudu,
počasí nám přeje.

Na zámku je velká sláva,
ozdoben je květy.
Kdopak se to dneska vdává?
Aha, dcera tety.

Na svatbu se sjeli hosté
ze všech koutů světa.
Procházím se po zahradě
se mnou teta Běta.

Zpozoruji bílou krásku,
nevěsta to není.
Ve výběhu krásná fenka,
jsem z ní v ohromení.

U nohou té fenky v trávě
vidím bílé kuličky.
Usnuly si tady právě
tři štěněcí hlavičky.

Nemusím Vám vysvětlovat,
svatba pro mě skončila.
Celý den jsem ve výběhu
se štěňaty strávila.

Prázdniny se překulily,
je mi smutno, trošičku.
Máma chystá překvapení,
ukrývá ho v košíčku.

Dozvíte se za chvilinku,
co napadlo mou maminku.
Je to pravda, nebo sním?
Jenom ať se nevzbudím!

To je ale překvapení,
nad to všechno v světě není.
Co myslíte, že to bylo,
co můj úsměv vykouznilo?

Už to vidím v košíčku,
Vystrkovat hlavičku.
A zvědavý čumáček,
je to bílý chlupáček!

Ano, ano velká sláva,
štěňátko mi mamka dává.....

Lektvar

3. místo v kategorii poezie

6. – 7. třída

Johana Novotná

Když si to tak vezmete,
Radost je zázrak.
Vždy když se smějete,
Odejde temný mrak.
A já přišla na to,
Jak vykouzlit úsměv ostatním
Je to dražší než všechno zlato
Teď se o to s vámi podělím.

Připravila jsem lektvar
Jak pravá čarodějnice.
Je v něm i kávovar!
A hubiček na sta tisíce.
Jsou v něm všechny věci
Na které pomyslíš.
Už se netrap přeci
Dej si ho a uvidíš.

Dáš-li si první skleničku,
Budeš mít dobrou náladu
Dáš-li si druhou skleničku
Vtipem uděláš smějící se armádu
Dáš-li si třetí skleničku
Budeš se smát všemu
A když si dáš čtvrtou skleničku?
To radši říkat nebudu...

Tak co ty na to, chceš ho zkusit?
Tohle je jedinečná nabídka!
Cože? To se ti nemohlo zhnusit!
I když, po čtvrté to z tebe udělá
zombíka...

Sakra!... Já to řekla nahlas?
Noo... mě jede autobus

Takže na viděnou zas!
Pff... tak to bylo o fous!

Barvy

3. místo v kategorii poezie

6. - 7. třída

Johana Novotná

Nevím jak to máte vy,
Ale mě hrozně fascinují barvy.

Například oranžová-
Vždy jí chci vidět znova.
A co teprve červená!
Ta je vážně čarovná.
Barva modrá zase
Zastaví mě v čase.
Ta nejjemnější z nich
Je bílá. Jako sníh!

Opravdu půvabná je růžová
Až mi z ní dochází slova.
Fialová má v sobě kus magie...
Zapomenout na ni těžké je.

Velmi cenná je zlatá
Otevírá k módě vrata.
Zelená je zkrátka přirozená
Pro zábavu je nejspíš stvořena!

Hodně důležitá je stříbrná,
V této barvě je na sny továrna.
Černá je barva stínů.
Přijde mi, že jí vždy minu...
Sílu mi vždy dodá
Ta krásná barva šedá.

Ale víte, jakou mám nejradši?
Které barvě podlely mé oči?

Tato barva vždycky září.
Nejde na ní poznat stáří.
Na tváři vykouzlí úsměv
A náhle zmizí všechn hněv.
Správně, je to žlutá!
Ta barva slunečného léta...

...

A jak to máte vy?
Také vás tak fascinují barvy?

Šťastná planeta

3. místo v kategorii poezie 6. – 7. třída
Barbora Šafferová

Znáte už planetu plnou smíchu?
Poslouchejte, trochu vám ji popíšu.
Tato planeta připadá každému jiná,
každému něco jiného připomíná.

Každý si ji představí, jak je to pro něho
nejlepší.
Někdo si ji svou fantazií vylepší.
Někdo ji vidí jako zemi sladkostí,
jiný má na ní nekonečné možnosti.

Někdo je na ní hrdina,
pro někoho je to šťastná rodina.
Každý si zde dělá, co se mu zlíbí,
neboť zde nikdy nic nechybí.

Avšak má to jeden háček,
na této planetě panuje nepořádek.
Jsi na této planetě sám,
protože já jinou planetu mám.

Každý je na své planetě,
protože každý je jinak šťasten na
světě.
Každý je šťastný z něčeho jiného,
nikdo nemá ideály toho druhého.

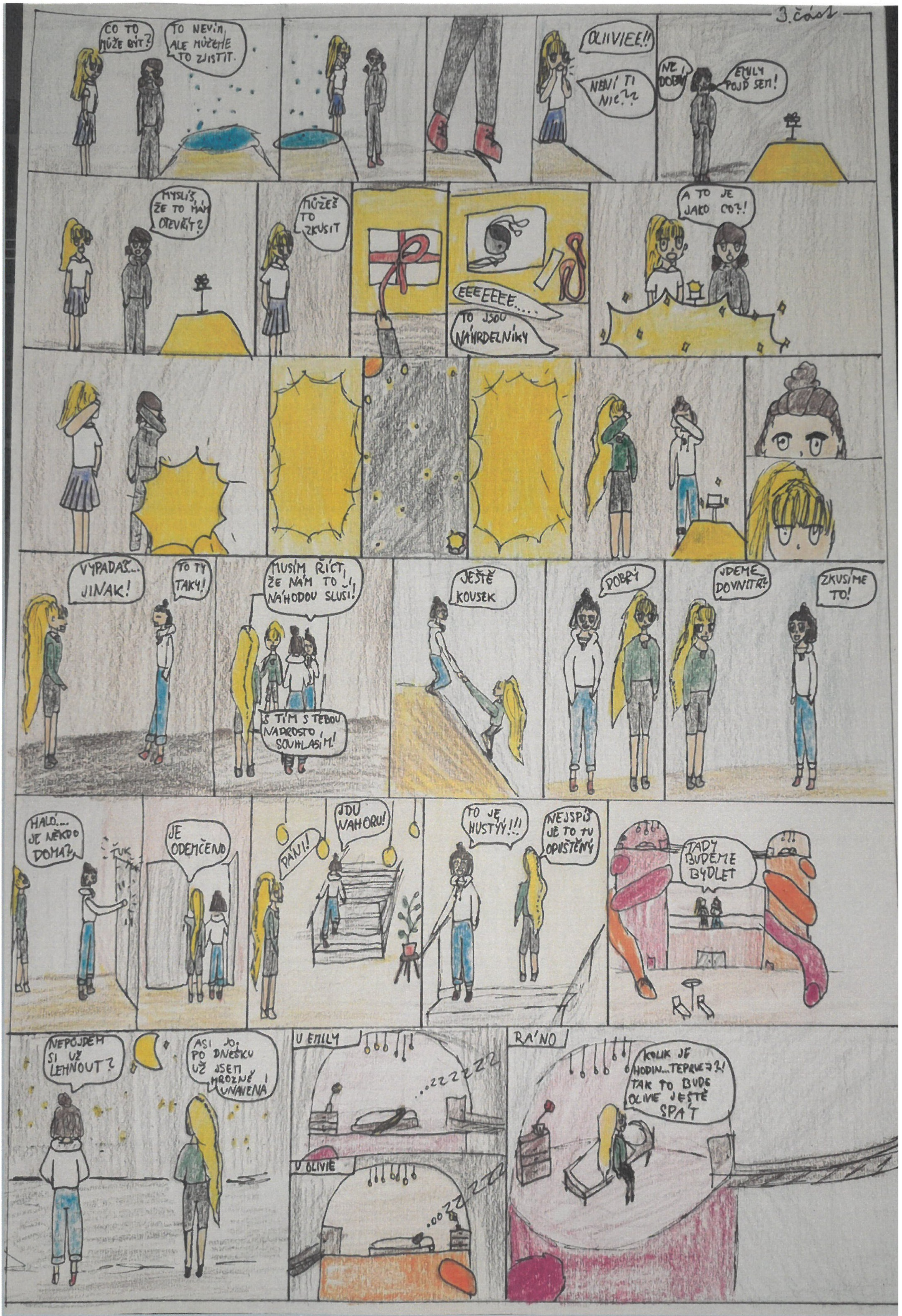
Příběh o jedné šťastné planetě

1. místo v kategorii komiks 6. – 7. třída

Linda Urđová

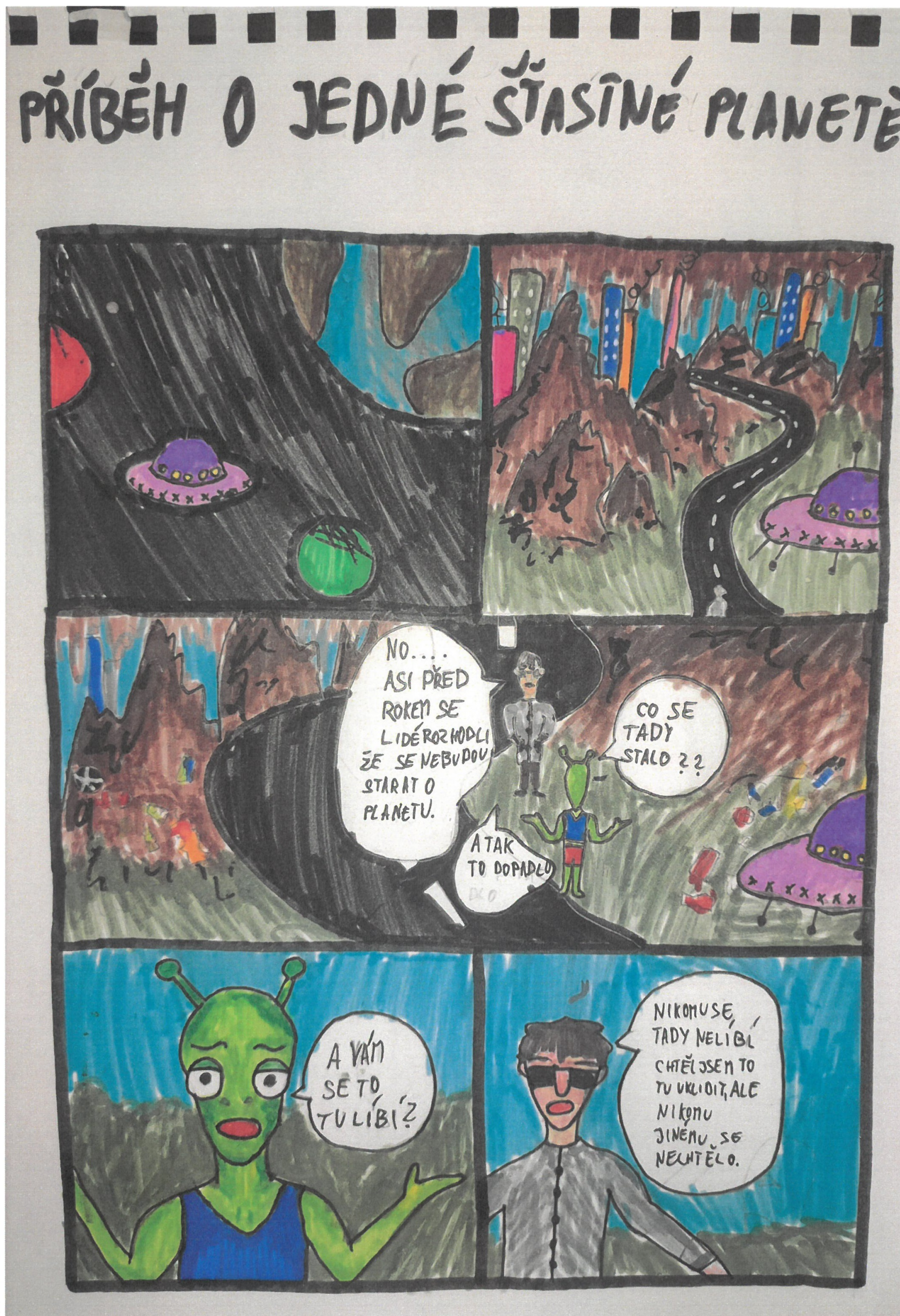

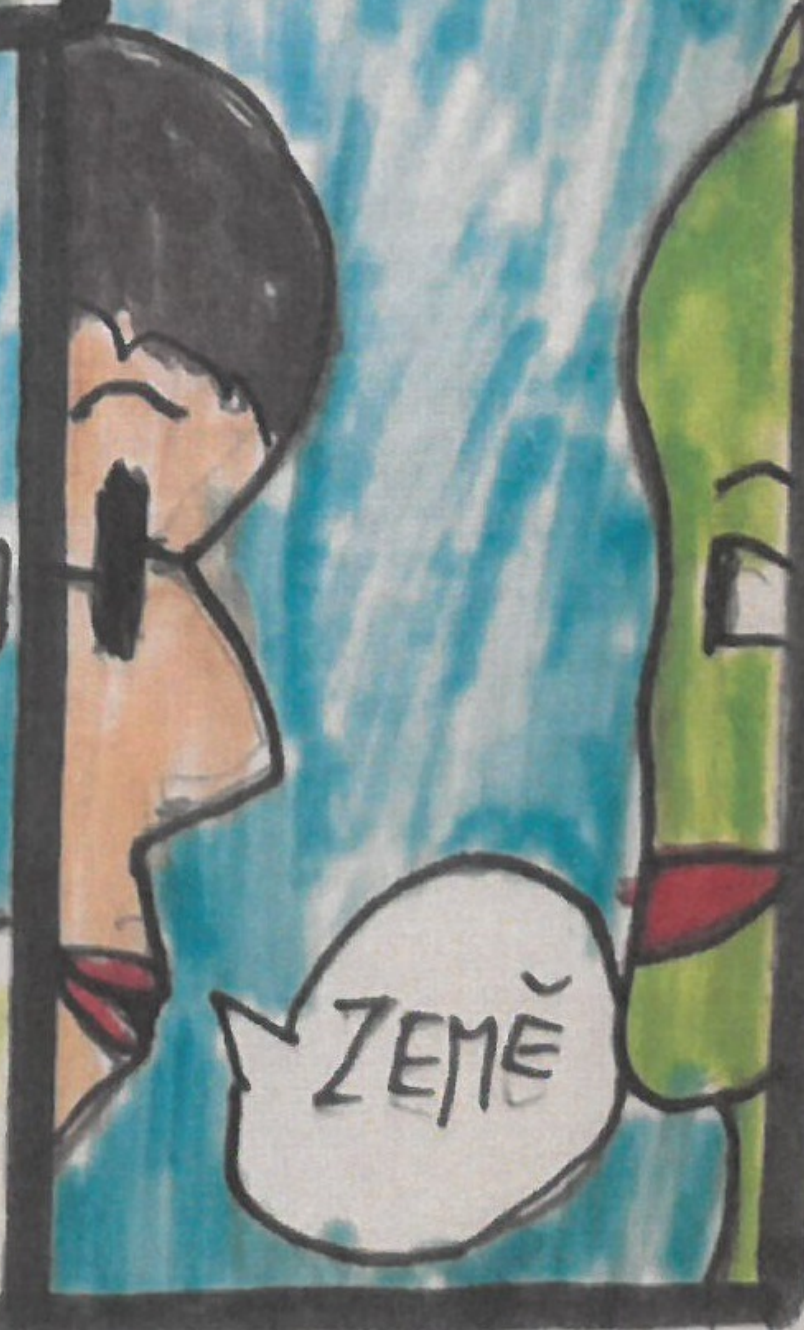
Příběh o jedné šťastné planetě

2. místo v kategorii komiks 6. – 7. třída

Barbora Váňová

Roztomilý dárek

3. místo v kategorii komiks 6. – 7. třída

Karolína Mikulová, Kristýna Krchová

Jediný nešťastný

1. místo v kategorii próza 8. – 9. třída

Eliška Šťastná

Planeta, na které jsou všichni šťastní. O tom můj otec sníval. Byl tou myšlenkou doslova posedlý, a tak se začal zajímat o všelijakou vědu. Matematiku, fyziku, chemii, biologii, oceánologii, etologii a mnoho dalších. Myslel si, že mezi všemi těmito obory musí být nějaká spojitost. Na jedné ze svých studijních expedic se seznámil s úžasnou, chytrou a krásnou bioložkou, mou matkou. Za necelý rok jsem se jim narodil já, a tehdy otci svitlo. Našel to! Byl génius, jenže pro svůj zápal si ani nevšiml, jak mu z účtu mizí peníze po penízku a naše rodina začala strádat. Moje matka těžce onemocněla a nakonec zemřela. Doufal jsem, že by to mohlo otce probrat z jeho euforického zapálení, ovšem on nepřestal. A roku 2089 se naše planeta probudila...

Po pusté ulici pomalu kráčel mladý muž. Kolem nohou se mu valila mlha a jen dodávala jeho vzhledu na tajuplnosti. Kdekdo se ho bál a ani nevěděl z jakého důvodu. Děti se mu vyhýbaly velkým obloukem, lidé už jej ani nezdravili. Mládenec ve svém hlubokém zamyšlení si nevšiml pohozeného míče na zemi. A za chvíli již nosem napřed padá k zemi, na poslední chvíli se však zřejmě z rozmaru země v polštář změnil. Muž spadl do měkkého. Rozzlobeně nečekanou rychlosti vyskočil na nohy a pohrdavě si oprašoval kabát. „Ani ten nos si nemohu narazit!“ rozčiloval se. „Nemohla bys mi alespoň to dopřát!?“ Půda se u nohou mladíka zavlnila, jako by se mu smála. Muž něco zabručel a pokračoval v cestě, aniž by tomu věnoval pozornost. Jistě již toužíte vědět jeho jméno, a abych o něm stále nemluvil jako o neznámém mladíkovi, povím vám ho. Je to Peter George Dikenson, slavný díky svému otci, který ze spánku Zemi probudil. Momentálně pracuje jako účetní a snaží se nevyčínat z davu. Nenávidí svoji práci, nenávidí sám sebe a nenávidí Zemi. Dnešek je pro něj příšerný jako každý jiný den. V práci ho však čekalo překvapení. Mezi hromadou nudných e-mailů byl jeden jediný zajímavý, odeslaný úplně poslední. Stalo v něm:

*Dobrý den,
doufám, že píšu tomu slavnému Peteru Georgu Dikensonovi. Jsem Anna Linhartová, nevím, jestli jste o mně někdy slyšel, pracuji pro NSP – Novinářský spolek a studovali jsme společně na Harvardu, asi už si na mě nevzpomínáte. Jistě si teď myslíte, že vám píšu kvůli nějakému podělanému rozhovoru, kde se vás budu vyptávat na vše možné ohledně vašeho otce a jak se asi cítíte po té nešťastné nehodě s aglobalisty, ovšem tak to není. Vaše adresa se ke mně*

dostala úplnou náhodou, jednoho dne jsem ji prostě našla mezi poznámkami. Vůbec nevím, proč vám vlastně posílám tuto zprávu. Když už tu tak zbytečně plýtvám slovy, protože mi stejně jako spoustě dalších lidí neodpovíte, jak se máš, Petere?

Anna Linhartová

Peter se nejdříve naštvál. „Co to na mně ten tátův Frankenstein zase zkouší!“ Jenže bylo divné, že onu ženu vážně znal! A když četl řádky e-mailu, slyšel v nich její hlas. Jak se máš, Petere? Má odpovídat?

Přišla jsem do práce a nestačila se divit. Po celé moji kanceláři byly rozházené papíry. Kdo to mohl udělat?! Povzdechla jsem si a začala sbírat papírky ze země, až zůstal jediný. Jen čistě ze zvědavosti jsem ho otočila. Byla to moje třídní fotka z Harvardu a na okraj někdo naškrábal e-mailovou adresu: peter.dikenson@centrum.cz. Dikenson! Úplně jsem na něj zapomněla, což bylo skoro neuvěřitelné, protože na redakci se o něm mluvilo pořád. Všichni s ním chtěli udělat rozhovor, ale on s nikým nekomunikoval. Tohle mi bylo upřímně jedno, k mému překvapení jsem si o něj dělala starosti, jak všechn ten ruch nese. A jak se s tou nehodou vyrovnává. Nakonec jsem sesbírala všechnu odvahu a napsala krátký e-mail. Příjemně mě překvapilo, když jsem hned druhého dne četla odpověď.

Peter se pomalu roztřeseně nadechl a ještě naposledy si po sobě zprávu přečetl:

Milá slečno Anno,

pamatuji se na Vás, ale moc Vám nevěřím, že nemáte žádný důvod mi psát. Jste si jistá, že to bylo opravdu Vaše rozhodnutí mě kontaktovat? Omlouvám se, možná Vám to zní jako názor aglobalisty, ujišťuji Vás však, že nejsem zastáncem jejich, hm, řekněme názoru. Jenže v poslední době mi do schránky přišlo hodně dopisů od mých bývalých přátel. Všichni se mi ovšem později svěřili, že moje adresa se k nim ‚dostala‘ náhodou např. našli ji na zemi na ulici, v knize založenou, či jinak podstrčenou naší Zemí. Abych odpověděl na Vaši otázku, mám se celkem dobře. Práce je sice jednotvárná, ale vydělává, a i přestože jsem dostal spousty zajímavějších nabídek, všechny jsem odmítl. A jak se máš ty, Ani?

Peter

S váháním stiskl tlačítko enter. Teď už to bylo na Anně, jak si se zprávou poradí. Možná mu napíše, jaký je hlupák, nebo ho zkritizuje za jeho lehkomyšlnost, že si odepřel jakékoli štěstí ve svém životě. Kupodivu už ve chvíli, kdy se chystal zase pracovat na nějakém nezáživném diagramu o nárustech i propadech lidských příjmů, cinkla mu odpověď.

Mám se fajn, Petere, ale dospělost je pro mě oproti škole velkým zklamáním. Mám dvě děti a díky nim se dál směji, ovšem chybí mi moji bývalí spolužáci a mezi

nimi hlavně zasmušilý, občas protivný Peter, který se ukázal velice chytrým a milým společníkem. Práce novinářky je pro mě splněný sen. Pamatuji si však někoho, kdo na vysoké úžasně fotil a hodně lidí se domnívalo, že se stane slavným fotografem. Stejný člověk vyfotil i naši třídní fotku, na jejímž okraji jsem našla napsanou tvoji e-mailovou adresu. Domnívám se, že naše Země psát přece jen ještě neumí.

Nejsem moc velkým fanouškem emailování, proto se chci zeptat. Nepotkáme se dneska odpoledne v Národním parku?

Anna

Seděl jsem na jedné z mnoha laviček v parku a čekal na ni. Nervózně jsem se kousal do rtu, ve spáncích mi splašeně bušilo. Neměl jsem sem chodit. Proč jsem vlastně přišel? Chtěl jsem si něco dokázat? Ne. Toužil jsem ji znovu vidět? Ano. Všichni, koho jsem znal z vysoké, už měli vlastní rodiny, žili si pokojně a šťastně své životy, jen pár z nich sdílelo stejný názor jako aglobalisté – a to, že Země nás ovlivňuje, snaží se nás ukonejšit svou péčí, a jednoho dne nás zlikviduje! Mysleli si, že je to monstrum, které buď zahubí nás nebo my dřív zničíme ji. Blbost, ale v jednom jsem souhlasil. Země je živý tvor, který dýchá a snaží se nám poskytnout co největší pohodlí a pocit štěstí. Nemyslí to zle, avšak úmyslně zasahuje do našich životů. A to já nestrpím. Můj otec zaplatil svojí krví, aby ji ochránil. Mojí krví, aby ji probudil. Jenže já nechci být jen součástí proudu řeky, který ona usměrňuje! Chci žít svůj život.

Parkem pomalu kráčí slečna Linhartová, hnědé vlasy má stáhnuté do vysokého ohonu, na sobě šedý kabát. Na roztomile malém nose se jí houpají obroučky brýlí. Když se posadí na lavičku vedle Petera, mladý muž si jí ve svém zamyšlení ani nevšimne.

„Ehm, ahoj,“ pozdraví ho Anička rozpačitě. Peter se na ni podívá a usměje se. Je to jeho první úsměv od chvíle, kdy otec zemřel.

„Ahoj Ani, tak jsi přišla,“ poznamenal trochu překvapeně.

Mladá žena se zasmála a pravila: „Stýskalo se mi, Petere.“ Rozhostilo se chvilkové ticho, a pak Anna pokračovala. „Ptal ses mě, jestli jsem se tě rozhodla kontaktovat z vlastního úmyslu. Tady je fotka, na které jsem našla tvou adresu,“ podala mu kousek papíru.

Peter si ho chvíli prohlížel, a pak jí ho vrátil se slovy: „Máš pravdu, Země vážně psát ještě neumí. Písmo patří tomu mladému, šikovnému fotografovi.“ Anna údivem dvakrát silně zamrkala.

„To ty jsi mi ji tam napsal?“

„Pamatuji si to, jako by to bylo včera,“ přisvědčil a znovu zavládlo ticho. Až po

nějaké době mlčení Anna znovu promluvila.

„Petere,“ položila mu ruku na rameno, „opravdu jsi v pořádku?“ zeptala se ho. Peter si povzdechl. „Nevím. Myslíš, že člověk, který si toho tolik prožil už ve dvaceti, se může někdy z něčeho takového vzpamatovat?“

„Ze dna vede vždycky cesta, jen je potřeba ji najít. Ale pokud jsi to už vzdal, musí ti někdo pomoci s hledáním. Petere, co se stalo ten den?“

Peterovi v tu chvíli po tváři přeletěl stín. Možná pták ze země vzletl. Pták a stín Peterova strachu. Mladý muž se nesouvisle nadechl pusou. „Já...“ nervózně polkl, „otec si mě zavolał k sobě do pracovny během hodiny, proto jsem neodkladně odešel. Chtěl mě mít u toho. Tou dobou všichni už věděli, o co se můj otec snaží. Nikdo ho od toho neodrazoval, kromě mne a všichni si mysleli, že je blázen. Avšak byli i takoví, kteří s ním nesouhlasili a snažili se mu škodit na každém kroku. Aglobalisté. Ten den jsme společně s otcem sešli do sklepa našeho paneláku. A tam...“

Mladý muž si pomalu vyhrnul rukáv kabátu, který odhalil ošklivé jizvy. Slečna Linhartová bolestivě sykla, jako by cítila bolest ve chvíli, kdy byla rána vyryta do kůže. Pravdou však je, že nikdo by si onu bolest představit nedokázal... jen Peter.

Pohled na tu jizvu jsem dokázala snést jen pár sekund, než jsem odvrátila zrak. Bylo to příšerné! Jak mohl otec udělat něco takového vlastnímu synovi? Pak Peter pokračoval. Vyprávěl mi, jak pomocí jeho krve a složitého zaříkávání v neznámém jazyce, otec promlouval k samotné Zemi a ponoukal ji, aby povstala a pomohla chránit lidstvo před utrpením, smutkem, lží a neštěstím. Peter dále popisoval první zachvění Země a moment svého neskutečného překvapení ve chvíli, kdy se dotýkal samotného jádra planety. Z jeho slov jsem vnímala, jak byl fascinovaný a hrdý na svého otce. Jenže v moment, kdy byl rituál dokončen, zaútočili aglobalisté – pomocí výbušnin sundali celou budovu. Mysleli si, že se tak geniálního vynálezce i s potomkem zbaví jednou provždy. Žasla jsem nad tím, že se vůbec neštíteli zabít spolu s nimi i všechny lidi v domě! Jediný, kdo to tenkrát přežil, byl Peter. Neboť poslední přání jeho otce znělo: „Matko všeho tvorstva, zachraň mého syna a nedovol, aby byl nešťastný.“

„Lidé pokládají mého otce za génia. Blahořečí mu za to, že se již nemusí ráno starat o výběr oblečení, nemusí uklízet rozházené věci po svých dětech, děkují mu za dostatek času na svoje koníčky, práci, rodinu, za světový mír. Ale aglobalisté a já si uvědomujeme, že to není správné, neb nikdo z dnešního světa neumí po sobě uklidit, nezná slovo smutek, nebo neúspěch, či strach. Lidé už se nebojí, protože vědí, že Země je ochráněna. Dělá je šťastnými, jen já jsem z toho

nešťastný. Možná kdyby se otec více staral o nás než o Zemi, moje máma by ještě žila,“ zakončil Peter své vyprávění, kterým nechal slečnu Linhartovou nahlédnout do svých nejnítěrnějších pocitů. Shodil tu masku spokojenosti a lhostejnosti.

„Ach Petere,“ vzdychla a objala ho kolem ramen.

„Pořád věříš, že je naděje?“ zamumlal Peter, opíraje se o její hlavu na svém rameni.

„Nevěřím, já to vím, Petere.“ zašeptala slečna Linhartová.

„Tak co mám dělat?“ vzdechl utrápeně.

„To přesně ještě nevím,“ Anna se usmála, „ale... zkoušel si se Zemí mluvit od té nehody?“ otázala se a hned pokračovala, protože již tušila zápornou odpověď.

„Snažíš se ji ignorovat, jenže ona s tebou stále je a bude, záleží jen na tobě, jestli jako přítel či nepřítel“

Peter zamručel a oponoval: „Sama se pasovala na mého nepřítele, když mi začala předhazovat přátele, dobrou práci a plně zasahovat do mého života.“ Anna se od něj odtáhla a zahleděla se mu do očí. „Ale Petere, Země není člověk, nezná soukromí, protože sama žádné nemá. Musíš jí ukázat, co je už příliš a za jakou hranicí už nechceš, aby tě ovlivňovala.“

„Jak se s ní mám ale spojit?“ zahloubal Peter. Země jako by sama na tento okamžik čekala a po dobu celého rozhovoru dvou mladých lidí napínala uši, kdy konečně padne tato otázka. Tráva se u nohou mladého muže zavlnila ve větru a hlína se rozpohybovala jako vlny na moři. Okolo vyrašily květiny, ačkoli už byl dávno podzim. Z roztančené hlíny se po chvíli zformoval obličej staré přesto krásné ženy.

„PROČ SE MNOU MLUVITI CHCEŠ? SNAD PŘÁNÍ NĚJAKÉ PO DLOUHÉ DOBĚ MÁŠ, PŘÍTELI MŮJ?“ zaduněl parkem moudrý hlas Všemátky.

Myslel jsem si, že ve chvíli, kdy Anna pozná pravdu, už se se mnou nebude chtít nikdy vidět. Ovšem ona mě podpořila, a dokonce mi pomohla. Společně jsme promluvili s Všemátkou. Na druhý den mohli lidé číst v novinách článek, že ode dneška mají na vybranou. Kdo chce nechá si od Země nadále pomáhat, kdo nemá zájem, udělá následující: Třikrát zaklepe na zem dlaní a do písku napíše, o čem si chce ve svém životě rozhodovat sám. V mém případě se jednalo o pouhých pět písmen. O VŠEM! Země mě tak může dále chránit před zraněním, ale již nikdy mi nebude získávat falešné přátele, nebo chystat věci do práce. Konečně budu svobodný...

Až nyní jsem byla doopravdy ve svém životě šťastná, našla jsem svého starého přítele. Byl tím jediným, kdo mi v něm chyběl a teď jsme oba mohli konečně žít

naše životy naplno. Každý víkend jsme se potkávali v kavárně na náměstí, povídali si a moje děti nám s oblibou skákaly do rozhovorů. A když jsem se je pokoušela usměrnit, Peter se pořád jen smál, neboť mě vůbec nerespektovaly. Děti o něm doma prohlásily, že je to ten nejlepší strejda na světě, protože umí maminku rozesmát.

Zrovna, když šla slečna Linhartová z práce, cinkla jí esemeska v mobilu. ‚Potkáme se dneska? Peter.‘ Anna se úsměvu nebrání, protože již ho vidí, jak z konce ulice na ni mává – její nový kolega fotograf. Jakmile k němu dojde a zavěs se do nabídnutého rámě, prohlásí: „Ahoj. Jak se máš, Petere?“

Tak snad i vy máte úsměv na tváři,
a jestli ne, já vám to rád přikáži.
Na příkaz se však nelze smát,
už vím, že nemusím se bát,
protože po každé starosti,
spadneme do náruče radosti.
A když jde všechno špatně jen,
nalezne se milý člověk ten,
co podrží nás ve chvíli nejtěžší,
kdy život nás právě netěší,
Kdo to je? Na tom nezáleží,
vždyť naše kroky s láskou střeží.

Šťastná vzpomínka

2. místo v kategorii próza 8. – 9. třída

Matouš Simper

Co je to vůbec šťastná vzpomínka? Moment, kdy doopravdy v srdci cítíte ten hřejivý pocit zvaný radost? Takové vzpomínky mohou být lehkou dosažitelné, ale naopak taky nemusí. Záleží čistě na tom, jak se člověk chová k bližnímu svému. Šťastná vzpomínka může být třeba moment, kdy svoji babičku držíte za ruku. Její chladnou dlaň hřejete tou vaší a kolem vás padají podzimní listy teplých barev. Taková může být šťastná vzpomínka. Někomu ke štěstí stačí málo a ti lidé mají v životě vyhráno.

Píše se rok 2014. Já - jako malý klouček jsem jel s rodinou na dobrodružný výlet do Olomouce. Nic moc extra, ale pro nás - domácí typy lidí, jako je má rodina, to stačilo. Když si představíte strom naší rodiny, my bychom patřili do takového toho odvětví, které by se dotklo trávy jenom, pokud by k tomu bylo donuceno násilím. Teď už doufám rozumíte, proč dostat mou rodinu někam mimo náš příbytek pokládám za Herculův úkol.

Cesty vlakem jsou mírumilovné momenty našeho života, kdy si člověk může v klidu vydechnout, než zase vstoupí do toho pekla, kterému říkáme život. Nepochopil jsem však kuráž lidí, kteří ve vlaku jezdí bez jízdenek a stopa adrenalinu jim jde vidět všude na tváři. Potom si člověk myslí, co za zločin spáchali. Táta vždy vypadá tak soustředěně, když něco čte a při tom má na očích asi tři páry brýlí na blízko. Máma je umělecky nadaná, ale když ji někdy pobízím, aby se tomu věnovala, vždy mě odbyde nějakou ironickou větou jako: "To víš, že jo." Nebo: "Tak určitě." Potom svou hlavu vždy uraženě otočím k oknu a hluboce dumám nad vzorcem $a^2 + b^2$ a jestli vůbec jde vyřešit. Jednoho dne za to dostanu Nobelovu cenu, koupím sobě a své rodině dům v Malibu a budu se smát na svět. Dívání se z okna je obor, ve kterém jsem absolutní přeborník. Dokážu se z okna dívat hodiny bez toho, aby mi moje pozornost uklouzla někde jinde, než by měla. V dopravních prostředcích mi taky nic jiného nezbyvá, pokud nechci svou snídani snídat podruhé.

Až na drobné výjimky jsme z vlaků vystupovali v jednom kuse. Ovšem, ta pravá sranda teprve měla začít.

Kolem nás všude chodily neznámé, mrazem polechtané tváře a myslím, že ani mému silnému tatíkovi se tahle situace zrovna nezamlouvala. Měli jsme údajně mít nějaký skvělý olomoucký den plný vůně olomouckých tvarůžků a olomouckého cukroví na zimním jarmarku, který probíhal každý rok. Kolem známých i neznámých jsme protancovali jako ve StarDance a myslím, že i Zdeněk Chlopčík by na nás byl pyšný. První stánek byl zde- celý blyštivý a voněl

po skořici. Lačný otec hned popadl plastový kelímek a jeho ruce se natahovaly ke kovovému barelu obsahující padesáti-procentní alkoholický nápoj. Z druhé strany stánku se ze stínů objevila usměvavá baculatá babička indické rasy. Jemně plácla rozjařeného muže přes prsty a snědým ukazováčkem mu pomalu vyhrožovala. Otec s protáhlým obličejem vytahoval peněženku, ale to já už jsem byl dávno v tahu.

Měl jsem namířeno do blízké moderní kavárny nedaleko od toho blázince, ze kterého jsem utíkal. Otevřenými skleněnými dveřmi mi do nosu vánek zanesl sladkou vůni čerstvého pečiva, dortíků a nového moderního nábytku hořčicové barvy. A co to nevidí oči mé modravé? Je to má moudrá bábi Boženka!

„Jonášku, co ty tu děláš, chlapče můj?“

Hned jsem své babičce cestovatelce začal vysvětlovat, co v Olomouci děláme a ona se nestačila diviti.

„Jestli si ty dva vytáhl někde jinde než do hospody, tak si hochu génus. Kde jsi vůbec své rodiče nechal, Jonáši?“

Ohlédl jsem se z okna pozorujíc mé rodiče, jak se horlivě hádají a kolem stříká ten lepkavý skořicový nápoj. Pokrčil jsem rameny a poslouchal babiččiny babské rady.

„Zdejší kafe mi pomáhá na kosti a uklidňuje mysl.“

Dokázal jsem babiččin hlas poslouchat celé hodiny. Zněl jako rozpouštějící se karamel. Rodiče zpozorněli, že na ně přes umyté okno koukám a usmívám se. Oba dva jako býci při rodeu vtrhli do kavárny ničící celou atmosféru a chrlili na mě jejich obavné leč útočně-pikantní poznámky. Jazzík náhle ztichl, ale já jsem nepochytil ani jednoho negativního slovíčka zuřivých rodičů a usrkl jsem hruškového čaje, který mi babička Boženka objednala. Oba dva se s rychlostí rozloučili s postarší dámou, popadli mě a nežli jsem mrkl, byli jsme opět na zasněženém náměstí města Olomouc.

Krok střídal krok, stánek střídal stánek a my, šťastná, ale žízňivá rodinka si to kráčíme náměstím. Zastavili jsme se u holohlavého dědečka, kterému, když se na nás usmál, chybělo tolik zubů, že bych mu mohl prostrčit skrz celou ruku. Mamka hned popadla peněženku a vášnivě začala počítat bankovky u stánku slaměných figurek. Otec jen nesouhlasně kroutil hlavou, ovšem nic nenamítl. Ale v tu ránu začala mámi zběsile kupovat, co ji přišlo pod ruku. Táta se jí ze všech sil snažil zastavit, ale bylo příliš pozdě. Figurky mizely jedna po druhé, jako vojáci na bitevním poli bojující chrabře, ale marně. Pán se jenom pochechtával pod vousy a počítal barevné papírky mezi starými, roztřesenými prsty.

Noc se blížila, hvězdičky přitancovaly na tmavě-modrý taneční parket s třešničkou večera, měsícem. Měsíc mě vždy fascinoval, občas mi připadalo, jakoby se mi snažil něco říci, něco mi sdělit. Ruku v ruce jsme se s rodiči

dokolébali na zastávku rychlíku. Taťka zkontroloval své staré hodinky, které, jak mi často říkával, byly z jeho dědictví a slíbil své mámě, že je nikdy nesundá z ruky.

„To jede až tak pozdě? No to si z nás dělají srandu.“

Táta klel, ale mamka mu šeptla do ucha pár líbezných slůvek. Vousatý muž se usmál a řekl, že pro mě má s mámou překvapení. Od rychlíkové zastávky jsme se vzdálili. Otočil jsem se a nemohl jsem tomu uvěřit. Bylo to Olomoucké „London Eye“! Aspoň tak jsem tomu rád říkával. S několika nadávkami ohledně ceny jsme nastoupili dovnitř a to veliké, zářivé, ruské kolo se začalo točit. Takovou krásu člověk spatří jen několikrát za život a já jsem byl vděčný, že ji můžu strávit se svou rodinou. Vidět tolik světýlek, každé z nich někdo je. Jedna domácnost, jedna rodina, děti, které budou mít krásné životy plné dobrodružství. Tohle je krásná vzpomínka.

Štěstí, co jsi mi dala

3. místo v kategorii próza 8. – 9. třída

Lucie Nebuchlová

Svět je pro mě šedá, bílá a černá. Plný záště, smutku, pohrdání a pýchy. Už dávno to pro mě není svět barev a radosti.

Když jsem byl malý, doktoři mi diagnostikovali vzácnou nemoc, která mi zabraňuje vnímat, vidět barvy. Dá se léčit jedině pocitem štěstí a radosti. Jako dítě jsem viděl barvy pořád. Měl jsem totiž ještě fantazii a kamarády. Taková ta dětská nevinnost.

Školka byla super. Všichni mě tam měli rádi. Jenže jsem musel začít chodit do školy. Nikoho jsem tam neznal a posadili mně vedle největšího agresora, jak jsem potom zjistil. Nejprve jsme byli kámoši, na všechny ostatní byl ale zlý, jen na mně ne. Ale jak to tak bývá, chtěl být s těmi „cool“ lidmi. Začal mě pomlouvat, strkat do mě, krást mi svačinu, ale nejhorší bylo, že jsem s ním musel pořád sedět. Dělal mi různé naschvály v hodinách. Jednou jsem byl kvůli němu i v ředitelně. A tam to začalo. Barvy začaly mizet. Šikanoval mě do osmé třídy, až jsem to jednou nevydržel. Poprali jsme se. A na chvíli jsem se cítil dobře.

Šel jsem do deváté třídy. Moji rodiče se rozešli, ale bylo mi to jedno. Nic, absolutně nic jsem necítil. Je mi všechno úplně fuk. Moje máma začala pít alkohol a po nocích nebyla vůbec doma. Tak jsem to chtěl taky zkusit. Chtěl jsem zjistit, proč moje máma není doma. Zkusil jsem alkohol. Hodně alkoholu. A začal jsem vidět barevně, svět byl příjemný a byl jsem celý uvolněný. Takhle to pokračovalo měsíc.

Ale i to přestalo fungovat. Našel jsem si přes internet týpka mého věku, který prodává drogy. Byl zrovna večer. Máma zase nebyla doma. „Určitě se poflakuje s nějakými chlápky,” řekl jsem si pro sebe. Tak jsem si dal jednu pilulku. Po pár minutách přišla extáze uvolnění. Jako by všude vytryskly barvy. Byl jsem jako ve snu, kde jsem byl jako zase malé dítě, tak šťastné.

Dostal jsem se na střední. Ani vlastně nevím jak. Možná to byla jen náhoda. Měl jsem už svoji partu. Vždycky jsme šli do Bextrova domu, kde měli velkou garáž. Udělali jsme tam z toho náš drogový bunkr. Potom tam byla Jackie. Holka, která mě asi měla ráda, ale jak jsem říkal, neměl jsem žádné pocity, jen bolest a hněv. To, že jsme si dali pusy a dělali nějaké věci, pro mě nemělo žádný význam. Jo, bylo to vzrůšo. Ale Jackie nebyla nikdy můj typ. Byla taková emo holka. Prostě neměla v sobě žádný život, stejně jako já. Ale přesto mě měla ráda, ani nevím proč.

Začal jsem chodit do druháku. Sedím sám, vlastně mi to nějak nevadí. Začne mluvit učitelka: „Takže žáci, tohle je Cassie. Vaše nová spolužačka. Můžeš se posadit, kde je volné místo.” Vůbec jsem ji neposlouchal. Najednou si ale ke mně sedne neznámá osoba. Zeptám se jí: „Kdo si jako myslíš, že jsi, že si sedneš vedle mně?” Podívá se na mě přesto s úsměvem a řekne: „Jsem Cassie, těší mě. Jak vidíš, žádná jiná volná místa tu nejsou, takže jsem neměla moc na výběr. A kdo jsi ty?” „Jsem Steve.”

Cassie je přesný opak mně. Je chytrá a usměvavá. Má prostě to, co jsem já nikdy neměl. „Štěstí,” povzdechnu si. Stala se hned oblíbenou. Už teď vím, že se s ní nikdy nebudu bavit.

Začne hodina občanské výuky, kde nám učitelka zadá projekt ve dvojicích. Asi vás nepřekvapí, jak se rozdělovaly páry. Musíme to udělat s tím, s kým sedíme v lavici. Někdo na Cassii promluví: „Lituji tě.” Ona však řekne, že se těší. Což mě zároveň zarazí a nějak zvláště potěší. Podívá se na mně a spustí: „Kdy to tady uděláme?” Odpovím: „Mně je to jedno. Jestli chceš, pošli mi o sobě informace a já to za tebe udělám.” Zamračí se: „Ale já to chci dělat s tebou. Kdy máš čas? Mohli bychom se třeba někde sejít?” Divím se, že se mnou vůbec někam chce. „Já mám čas skoro pořád, jen pátky určitě ne,” řeknu jí. „Já mám čas tuhle sobotu. Nechceš přijít k nám? Doma jsem stejně většinou sama,” odpoví rychle. „No tak dobře,” souhlasím bez nadšení.

Po škole se sejdu s Bextrem a povím mu o tom úkolu, který musím udělat. „Brácho, děláš si srandu? Holka je hrozně hezká a pozve si tě domů. Hned mi řekni, jak jsi to udělal!” „Ona to chtěla sama. Sám to upřímně nechápu. Nabídl jsem jí, že to udělám za ni. A ona ne. Já to chci udělat s tebou. Je ta holka slepá nebo co?” řeknu mu. „Buď máš kliku, nebo si s tebou jen zahrává,” řekne. Jak řekl, že si se mnou možná jen zahrává, mě trochu vyděsí. Ale uvidíme v sobotu.

Ted' si jdeme zaflámovat.

Ráno!? Ono už je ráno? Podívám se na mobil. Je deset hodin. Sobota dopoledne. Otevřu telefon a jdu na Instagram. Někdo mi napsal zprávu: „Ahoj, tak v jedenáct na Rybářské ulici.“ Cože? Počkat, ona je sobota? Dneska se vlastně mám sejít s Cass. Pomalu jdu z pohovky, protože na ní spí asi dalších pět lidí. Jdu do koupelny. Vypadám a smrdím strašně. Ale najdu nějaký deodorant.

V 10:30 jsem na autobusovém nástupišti. Jsem docela nervózní. Co když vážně na mě něco chystá? Je opravdu hezká, ale bude hezká i uvnitř? Většina hezkých holek je uvnitř zkažená.

V 11:00 jsem na ulici. V dále uvidím někoho na mě mávat. „Ahoj Steve. Pojď, odtud je to kousek k nám domů,” řekne mi medovým hlasem Cassie. Dlouho bylo ticho, než jsme dorazili k jejímu domu. Představte si takový typický americký dům se zahradou. Tak to je on, její dům.

Vešel jsem dovnitř. Ticho. „Chceš něco na pití?” řekla. „Jo, máš vodu?” Dovedla mě do jejího pokoje. Dala mi vodu a otevřela notebook. A začala povídat: „Celým jménem jsem Cassie Kemerová. Mám 17 let. Mám brigádu v nemocnici... Asi stačí. A co ty?” „Eee, no, jsem Steve. Můžete mě znát pod přezdívkou Černobílé oko, protože kvůli takovým, jako jste vy, vidím černobíle,” odpovím znuděně. „Dobře, tak tohle necháme na potom. Hraješ rád videohry?” „Jasně že jo,” odpověděl jsem, jako by to nevěděla. Ale trochu jsem se usmál.

U her se začala rozčilovat a říkat, jak je nemožná. A potom se smála a řekla: „Víš, že je s tebou sranda” a usmála se na mně. Bylo to poprvé, co jsem takový hřejivý pocit měl. A najednou z ní trochu začaly vycházet barvy. Nadechl jsem se a řekl: „Ty taky nejsi docela špatná.” Seděla na podlaze a přes pár pramínek vlasů jsem uviděl, jak se trošku červená.

Bylo už docela pozdě. „Asi bych měl jít domů. Tvoji rodiče už tu určitě za chvíli budou.” Pravděpodobně jsem řekl něco špatně. „Ne, oni nepřijdou.” Nechtěl jsem se moc ptát, viděl jsem na ní, že to není zrovna to, o čem by si chtěla povídat. Tak jsem odešel. Možná jsem udělal chybu, že jsem se nezeptal. Je pondělí ráno a někdo zezadu rychle přiběhne. „Ahoj. Jak se máš?” Cassie! V duchu se zaraduji. „Ahoj, mám se fajn. První hodinu máme matiku. že?” Odpoví: „Jo, jo, ale chtěla jsem se zeptat. Nechceš třeba zajít dneska dopoledne na kafe a třeba k tobě domů?” Ztuhl jsem. U mě doma nebyl už hodně dlouho nikdo. Zakývám nejistě hlavou. „Dobře, tak po škole tady,” řekne rychle.

Po škole jdeme na kafe. Dal jsem si espresso a ona latté. S kafem s sebou jdeme směrem ke mně domů. Povídáme si úplně o všem. Takový pokec nemám ani s Bextrem. S ním je to jen o holkách a o drogách. Zastavím se: „Tak tady bydlím.” „Hezký,” řekla. Když měla projít dveřmi, znervózněl jsem. Koukl jsem na ni

a vypadala nejistě. Jako by se na něco chystala. Možná je to chvíle, o které mluvil Bexter. Ale hned mě vyvedla z omylu, stalo se něco, co jsem nikdy nezažil. Natáhla se ke mně a dala mi pusu. Dala mi PUSU!! Barvy se rozletěly všude. Úplně všude. Najednou se mi vrátí vzpomínka, kde mi doktoři říkali, že láska dá barvu světu. Už to chápu. Zamiloval jsem se. Dám ji ještě jednu pusu a usměji se. Řeknu jí: „Jsi vážně nádherná, i s barvami.“ Podívá se na mě překvapeně. „Ty vidíš barvy?“ „Jo, já je teď s tebou vidím.“

Jdeme si sednout na pohovku a zapnu telku. Usmívá se na mně. Já jí to oplácím. Dávají nějakou reality show. Půlhodina uběhne a najednou začne Cassie hrozně kašlat a upadne na zem. Rychle k ní přiběhnu. Zatřesu s ní: „Cassie! Cassie!“ Neodpovídá. Zavolám rychle sanitku. Je tu za deset minut. Dávají ji dovnitř. Ani mi neřekli, co s ní je. „Má rakovinu v čtvrtém stádiu, ale její stav se horší“ nějaká paní řekne v dálce. „Můžu s vámi jet do nemocnice?“ „No neměl bys, ale protože se rodičům nedá dovolat a ty jsi jediný, který ji pravděpodobně teď zná, tak můžeš.“

Úterý. Konečně mě k ní pustili na pokoj. Je v kómatu. Sestřička přijde a dá mi obálku. Stojí na ní velkým moje jméno. Píše to Cassie. Stojí tam „Ahoj Steve, pokud tohle čteš, tak asi nejsem zrovna v dobrém stavu. Nechtěla jsem tě zatěžovat mojí rakovinou. Dostala jsem ji v sedmnácti a léčba nepomáhá. Takže teď už mi možná zbývá měsíc. Protože jsem byla už fakt hodně nemocná, když jsem tě poznala. A teď jsem v nemocnici, takže se to asi zhoršilo. Omlouvám se za tu pusu. Bylo to ode mě sobecké, že jsi ke mně začal něco cítit. Víš, od začátku tě chci s někým seznámit. Jmenuje se Katie. Mám dopis i pro ni. Jste si podobní. Jsou tu ještě dvě věci. Jak jsme dělali tu práci do občanky, nedořekla jsem ti, že moje práce je pomáhat lidem a ty jsi byl člověk, kterému jsem pomáhala. A taky mi není sedmnáct, ale osmnáct a za chvíli mi bude devatenáct. Moc se omlouvám, že jsem do toho zatáhla i city. Ale i já jsem něco cítila, nebyla to jen hra. Ale neměla jsem. A s nikým jiným se mi tak dobře nepovídalo. Nevím, jestli jsi to měl tak i ty. Hlavní je, že ti chci říct, že tě mám ráda. Cassie“.

Chtělo se mi brečet. Nejen z toho, že mi lhala, kdo je, ale že je to pravda s tou nemocí. Ale bolí to, protože i přes tohle ji mám rád. Zmínila se tam o nějaké holce, ale ta mě teď nezajímá.

O dva týdny později jsem přišel na Cassiin pokoj. Byl jsem nachystaný jí říct, že jsem teď měl nejtěžší týden. Prošel jsem si očistou od drog. Ale v pokoji stála dívka. „Ahoj, hledáš tu něco?“ zeptám se jí. Holka se na mě podívá: „Ahoj, ty musíš být Steve, já jsem Katie.“ Hned si uvědomím, kdo to je: „Hele, promiň, ale pokud měla v úmyslu nás dva dát dohromady...“ Přeruší mě „Ne, špatně jsi to pochopil. Jsem na holky. Cassie chtěla, abychom se zkusili začít bavit.“ No

špatný nápad to není. S Bextrem jsme se stejně pohádali, protože jsem skončil s tou jeho partou.

Měsíc uplynul. Cassie se za tu dobu už probudila. Řekla mi, že ji to mrzí a že mně má ráda. Stejně jak v dopise. Byly jsme s Katie ji navštívit a hodně jsme se nasmáli. S Katie jsme se stali nejlepší kámoši. Cass měla pravdu. Rozumím si s ní jak s nikým jiným. Začal jsem se zase bavit víc s mámou. Všechno šlo dobře. Pravidelně jsem chodil za Cass. Ale najednou přišel den, kdy zemřela. Ten den byl nejtěžší v mém životě. Říkal jsem si, že jsem měl umřít já, že si to nezasloužila. Ale barvy nezmizely. Láska je tam pořád. K ní, ale i k ostatním lidem, ale především začal jsem mít rád sám sebe.

Je pohřeb. A já mám teď proslov před lidmi, kterým pomohla, a spoustou dalších. „Cassie byla člověk, který mi dal hodně. Dala mi lásku, smích, a hlavně to její štěstí. Kdybych ji nepoznal, asi bych teď seděl někde s lidmi, kteří si do žil píchají svinstva. Myslím si, že bůh si vzal do nebe špatného člověka. Ale vím, že bude andělem. Pomohla tolika lidem. Ani nevím, jak bych jí to všechno oplatil. Moc ti děkuji Cassie, že jsi mi pomohla a že jsi mi ukázala nový svět.” Děkuji ti, že teď budeš mým štěstím. Mými barvami.

Noc beze hvězd

1. místo v kategorii poezie 8. – 9. třída

Viktorie Hrušková

Barvy zcela vymizely,
smolný byl to tehdy den.
Pohlížím na něj úsečně,
a přestože voněl jako sn,
vypadal až moc skutečně.

Tiše dýchám, mlčky prosím,
hledám v sytě šedé trávě
prach života, milosti.
Zvadla červeň, zbledla žluť,
až mě skoro přešla chuť
k jakékoliv činnosti.

...a tak zející prázdnota
od obzoru k obzoru
přetáhla přes krajinu
černý ručně tkaný pléd...

Sloužil spíše jako plášť
pro mou, tvou i jejich zášť,
pro slzy jež kanou
z více očí než bych snad
Já, jakožto smrtelník,
kdy dokázala spočítat.

Přehnalo se přes oblohu,
popel a střepy krytou,
smutné hejno temných,
sametových vran.
Nosíc s sebou jako totem
smrt a spoustu tržných ran,
poslední byl ušetřen jim
milosrdný úder.

Kupy peří padly k zemi
tančící valčík ve větru,
do světa se rozletěly
a jako prskavky za dlouhých,
teplých letních nocí,
stromy náhle oněměly.

Najednou se jemný
-snad jako srst hříbete-
rozezněl sychravým údolím
květnatý smích dítěte.

Vraní peří
u všech dveří
v jinovatce zanechalo
stopy krásy podzimu.

Barvy změnilo,
řeky zpěnilo,
oblékajíc vše na zimu.

A tak se na moment zastavil čas,
vím, že za rok to přijde zas,
aby ze světa nevyprchala
radost zmítána v peřejích,
přinesla s sebou tento rok smůla
i čistě blyštící se sních.

Radost

2. místo v kategorii poezie 8. – 9. třída

Kristýna Hegarová

Co vlastně radost je?

Je to pocit, který se line v nitru naší duše
a rozpíná se do všech stran.

V teplé vlně valí k srdci,

které už potom smutnými zprávami nejde rozlámat.

Radost je pocit, který vám dodává sílu,

když už nemůžete vstát,

protože z radosti a nadšení je větší touha vyhrávat.

Radost je pocit, kdy přítel nezahlavil vás,

naopak i v té nejtěžší chvíli překvapil.

Je to pocit, kdy všechno černé na světě na chvíli zmizí, svět se na vás usměje
a všichni vás chválí.

To - je pocit radosti,

kdy vám zaplaví duši tím, že jste pro někoho dobrým a ne jenom zlým proto, aby
nevymizela radost ze světa.

Chvalme se malými věcmi, klidně i těmi zbytečnými.

A ostatním to vytvoří úsměv na tváři,

který už přes den, nebo klidně i v životě nikdy neztratí se v paměti.

Veselé cestování časem

3. místo v kategorii poezie 8. – 9. třída

Nela Bělunková

Nebudeme si tu hrát na čáry máry,
to je dávno pasé,
smích najdeš, když ho hledáš,
tak posunem se v čase.
Začíná to nádechem, co naplní tvé plíce,
smích se v tobě probudí
a z hrdla zvoní více,
proto dýchej zhluboka a neboj se s tím hrát
a kdykoli jsi veselá, hned se začni smát.

Usměvavá znamínka

Nela Bělunková

Usměj se, říkala mi maminka,
když se budeš šklebit, nebudeš mít znamínka.
Znamínka jsou od štěstí,
a jsou důkazem toho, že tvé tělo září radostí.
Tak když uvidíš někoho s hodně znamínky,
neposmívej se mu,
ale řekni mu díky,
díky za smíšky, jako jsi ty.

Ta nejlepší věc na světě

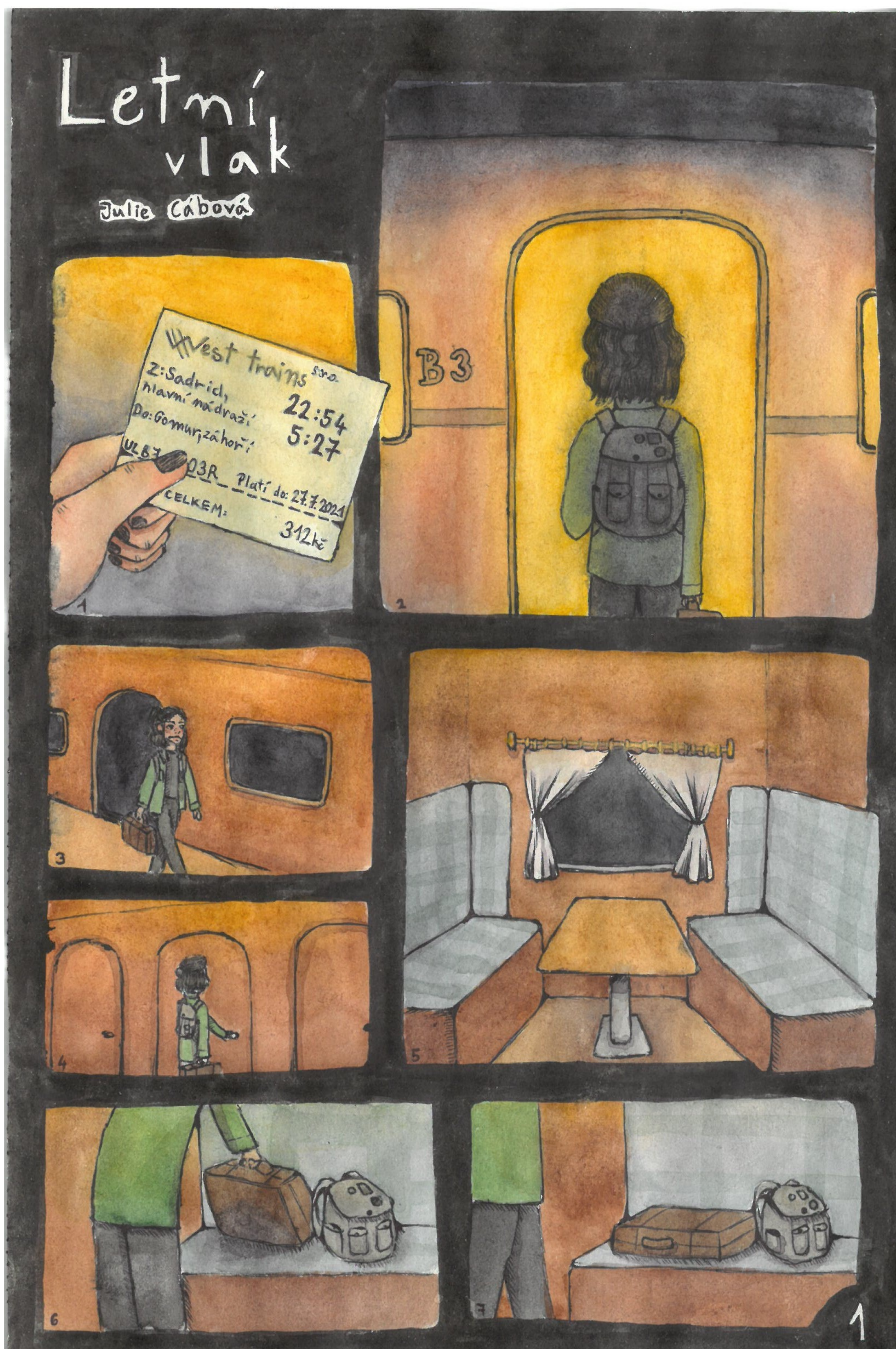
Nela Bělunková

Smích a radost, to je něco,
ale nerozesměje nás jen tak něco.
Na pravý smích je potřeba
láska, radost a rodina.
A když se hezky usmějeme,
tak hned radostí rozkveteme.
Neznám lepší pocit,
než hezky se usmát a být šťastný i v noci.

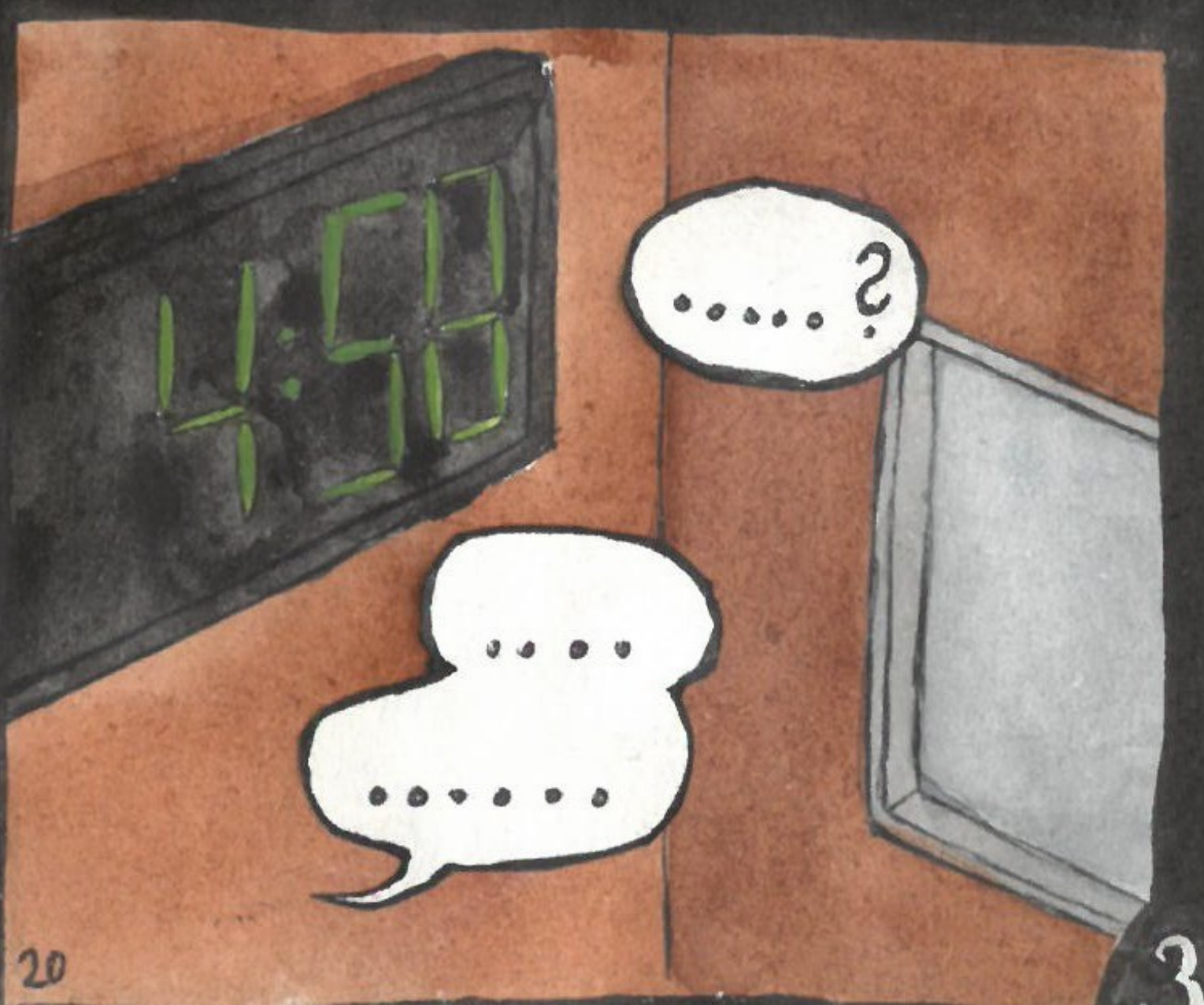
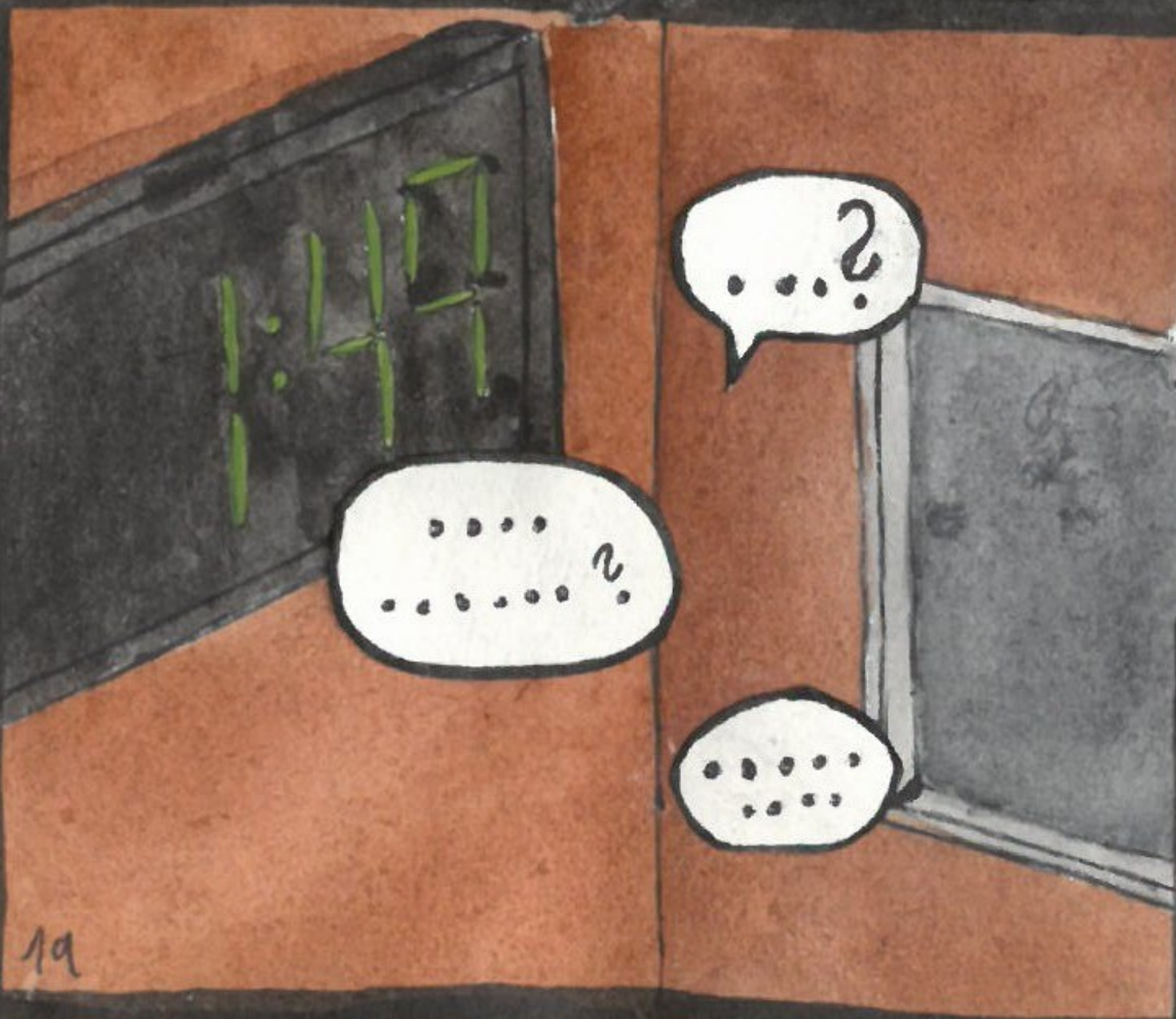
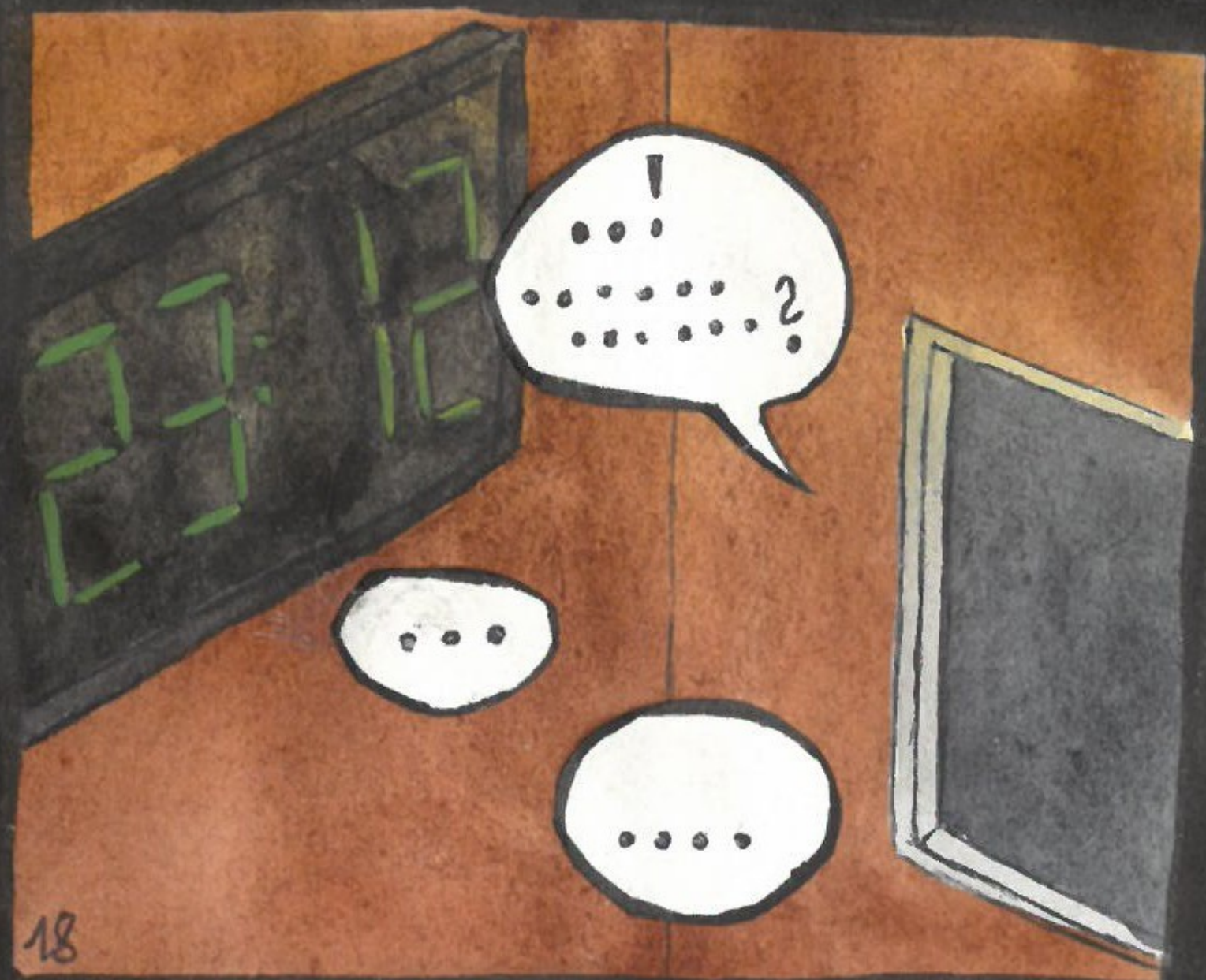
Jak někomu vykouzlit úsměv na tváři

1. místo v kategorii komiks 8. – 9. třída

Julie Cábová

3

Později...

Aby ze světa nevymizela radost

Práce hodnotili:

Lukáš Perutka, spisovatel, novinář a vysokoškolský pedagog

Ilona Kroupová, knihovnice a celoživotní milovnice knih

Jitka Slezáková, knihovnice, vedoucí dětského oddělení

Grafická úprava Jana Kapsiová

Vydala Městská knihovna Rožnov pod Radhoštěm v roce 2022

Počet stran 59

Městská knihovna
Rožnov pod Radhoštěm

